

POSTÁS DOLGOZÓ

XXV. ÉVFOLYAM,

12. SZÁM

1980. DECEMBER

ÁRA: 1 FORINT

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

December 12-14.

A magyar szakszervezetek XXIV. kongresszusa

Tanácskozik a magyar szakszervezetek XXIV. kongresszusa. A Szakszervezetek Országos Tanácsának szóbeli beszámolóját Gáspár Sándor, a SZOT főtitkára mondja el.

TIZENNEGY küldött képviselte a postás dolgozókat a magyar szakszervezetek XXIV. kongresszusán. Hogy valóban képviselték, s nem azzal a szándékkal jelentek meg a három napig tartó országos tanácskozáson, hogy csupán a szavazásban részt vegyenek, azt tanúsítja az a tény, hogy négyen is fel szólalásra jelentkeztek: Lapunk zárta miatt nem várhattuk meg, hogy a kongresszus lezajlott eseményeiről adjunk tudósítást, csak azt tehetjük, hogy két küldöttel arról beszélgeszünk, hogyan készül a nagy értekezletre, s ha alkalma nyílik rá, miként tolmácsolja választóinak véleményét, kívánságait.

★

FUDERER KÁROLY központi vezetőségi tag, a Bácskai megyei Távközlési Üzem dolgozója jó néhány munkatársával és több aktivistával való beszélgetés tanulságainak leszűrése után állította össze mondanivalóját. Minden szót alaposan megfontolt, hiszen a hozzászólások korlátozott időtartamát nem lehet tartalomban nélkülözni a szövegekre elfeledni.

Felhasználásában a bizalmi jog- és hatáskörének érvényesítésével, a gyakorlati életben való alakulásával szándékozik foglalkozni.

A posta és a postás dolgozók sajátos helyzete miatt tartja fontosnak, hogy erről tájékoztatást adjon a szervezett magyar dolgozók legmagasabb fórumának plénümán. A postahivatalok és a műszaki üzemek hálózatának nagy területen való szétszórtsága folytán a szakszervezeti élet is másképpen alakul, mint egy átlagos ipari vállalatnál. A partnervizony elég jól kialakult már, a gazdasági vezetők nem mellőzik a bizalmi egyetértést, általában támaszkodnak a véleményükre, javításra szorul azonban még a szakszervezeti csoportok belső élete, hogy csakugyan a tagság véleménye, szándéka érvényesüljön a bizalmi jogok gyakorlásának útján. Ne kelljen a bizalminak még mindig azt éreznie, hogy ütközőpont a dolgozók és a vezetők között.

Beszélni szándékozik a postának a népgazdaságban betöltött szerepéről, helyzetéről. A Postások Szakszervezetének kongresszusán felelős állami vezetők részéről elhangzott ugyan az a vélemény, hogy a posta munkájának elismerése a távlati fejlesztési koncepció jóváhagyása és a népgazdaság többi ágazatával, valamint a tárca alágazataival szembeni nagyobb mértékű fejlesztési lehetőségek által javult, a

végrehajtószolgálatban, az igénybevevőkkel való kapcsolatban ezt a dolgozók ma még nem érzik. A postai szolgáltatásainak az igényektől való elmaradása miatt bűvös körben érzik magukat.

Ehhez kapcsolódik a dolgozók anyagi elismerésének kérdése is. Kongresszusunk megállapította, hogy a postások bére a népgazdaság egyéb ágaiban hasonló munkakört betöltő dolgozóktól elmaradt, s ezt a hátrányt csak átfogó központi bérintézkedéssel lehetne megszüntetni. Ezt a fájó gondot, a postás dolgozók e méltánylást érdemlő igényét szeretné a kongresszuson tolmácsolni.

★

EGYED ERNŐNÉ, a budapesti körzeti postahivatalban dolgozó szakszervezeti bizottságának titkára, a központi vezetőség tagja az üzemi és munkahelyi demokrácia fejlesztésével kapcsolatos szakszervezeti feladatokat tárgyaló szekció ülésén szándékozik fel szólalni.

Hozzászólásában azt kívánja boncolgatni, hogy a demokrácia miképpen érvényesül a munkahelyeken. Ő maga kishivatal, Budapest 1. postahivatal vezetője, így mind a választott szakszervezeti tisztségviselő, mind a gazdasági veze-

tő szemüvegén keresztül ismerője a kérdésnek. A még a fővárosban is szét-szórtnan működő kishivatalok szervezeti életét legfőképpen az nehezíti, hogy az apró egységek vezetői, olykor még a középfokú postaszervek csoport- és osztályvezetői sincsenek kellőképpen tisztában a szakszervezeti jogokkal. Nem elég tehát az, hogy a szakszervezet a tisztségviselőit tudnivalóikra megtanítsa, a szükséges ismereteket a speciális postai szaktanfolyamok, vezetőképzők tananyagába is be kell építeni.

Az üzemi demokrácia főrumai csak akkor tudnak hatásosan dolgozni, ha a napirendjükön szereplő témák írásos anyagai tárgyalásra alkalmasak, nem terjedősek, közérthetők. Ennek a szempontnak a posta különleges és sokrétű munkája miatt igen nagy jelentősége van. Célszerű, ha a munkahelyi szintű döntések demokratikus előkészítése mellett a jövőben a központi, országos intézkedések előtt is meghallgatják a szervezett dolgozók véleményét, és a vita tapasztalatai alapján döntenek. Ugyanis a demokratikusan előkészített és meghozott helyes határozatot, az ennek alapján kiadott rendelkezést a teljesítés során is jobban magukénak érzik a dolgozók.

A decembéri napok mindenkinek emlékeztetésekre maradnak, aki postánál dolgozik. No, nem csak azért, mert vége e kellemes nyárnak, a bányában verőfényes őszi napoknak, s ezzel együtt a postahivatalokban megforduló tömeg kedélyességének, viszonylag nyugodt tempójának... Az ország készül a karácsonyra. S ez az ajándékozási ünnep, úgy tűnik, évek óta nem az utolsó hétre koncentrálódik, már november vége felé kezdetét veszi a készülődés. Érzik a megsokasodott munkát minden postahivatalban, minden egyes ablaknál, a pályaudvarokon, a csomagfelvevő mérlegeknél.

S az idei karácsonyi „ostromot” csak fokozza, hogy rendkívüli időjárás köszöntött be. A mínusz tíz fok alatti hidegben vastag kabátokban, vörös orral, tocsogó csizmákban toporgó ügyfelek dühösek a világra, a hidegre, a zuzmára. — s nemegyszer voltam tanúja olyan jeleneteknek, amelyben a sok mérget mintha a postai alkalmazottakra próbálták volna „ráönteni”. De akármilyen hideg van, s akármekkora a forgalom, a postásoknak helyt kell állniuk. Így volt ez eddig is minden évben, hideg, hó, sár, latyak ellenére, s így lesz ez most is.

Mit lát a nagyközönség a posta munkájából? Azt, hogy hiába a sorállás, a postahivatal öt kisablak közül háromnál csak behúzott függőnyt talál; hogy éppen olyan színes levelezőlap nincs, amelyet szeretne; hogy összeadatták vele cédulán a feladandó pénzügyi összeget, s nem érti, miért az ő dolga ez; hogy késve érkezik a távirat, s hogy nincs vonal a telefonban, beázott, elszakadt a kábel. A kis ablakok mögött ülők, a kézbesítők, a telefonközpontokban ügyeletet tartók pedig mit látnak-éreznek? Azt, hogy nem tehetnek róla, hogy kevesen vannak, hogy a kollégánok gyereke megbetegedett, s most helyette is el kell végeznie a munkát; hogy az ügyfelek néha úgy viselkednek, ami már szinte a becsületsértéssel határos; hogy mit tehetnek ők arról, milyen levelezőlapokat kapnak; fel nem fogják, miért kell minden utcai gödörásáshoz elválni egy telefonkábel — lehetőleg olyat, amely több körzetre is kiterjed.

A karácsonyi csúcsforgalomban megerősített „hadálásokkal” dolgoznak mindenütt a posta területén. S ebben a nehéz időszakban a szakszervezet is fokozott figyelemmel kíséri, hogyan alakulnak a postai dolgozók munkakörülményei, s természetesen a leg gondosabban mérlegeli, hol, hogyan segíthet a munkát nehezítő, akadályozó tényezőkön.

Évek óta hagyomány a postahivatalok szakszervezeti bizottságainak munkájában, hogy jó előre kidolgozzák — tervbe veszik — azokat a szempontokat, amelyek erkölcsileg és anyagiilag is ösztönzik az e hetekben szolgálatot teljesítőket. Gyakorlattá vált az is, hogy nemcsak a helyzet felmérésével foglalkoznak, hanem a helyszíni segítségnyújtás is a szakszervezeti bizottságok napi teendői között szerepel. Ez azt jelenti: sokkal több időt töltenek a postahivatalokban, mint máskor, s ha szervezési kérdésben vagy a munkakörülményekkel kapcsolatos más tényezőknél döccenőket tapasztalnak, azonnal intézkednek a hibák kijavítására. S ez roppant sokat jelent, hiszen a szervezés a gyors, rugalmas munkának kézenfekvő lehetőségét teremti meg. Az elromlott gépek azonnali kijavítása, a peronkocsikról való gondoskodás, a szállításban adódó nehézségek gyors megoldása rendkívüli mértékben könnyítheti a hatalmas forgalom lebonyolítását. S ennek a nagy munkának az emberi oldala sem hanyagolható el: ilyenkor mindenkiire számíthatnak a postánál, s a gazdasági vezetőkkel együtt a szakszervezet is segít alkalmi munkaerők toborzásában, szakközépiskolások foglalkoztatásában, s a régi, szakképzett, de már nyugdíjban levő dolgozók behívásában.

Rendkívül fontosnak tartják — hallottuk a Helyközi Távközlési Igazgatóság szakszervezeti bizottságán — a személyes példamutatást a többletmunka elvégzésénél. A közelmúltban brigádvezetői tanácskozásra gyűltek össze az itteni dolgozók, s ott is elhangzott: mindenki, aki teheti, legyen ezekben a napokban a legfogalmasabb munkahelyeken. Az adminisztratív munkakörökben tevékenykedő brigádtagok már eleve bevették vállalkásukba azt, hogy ilyenkor a forgalomban dolgoznak, segítenek. S mindenki tudomásul veszi azt a tényt, hogy december 15. után nincs szabadság, hogy szombatokon, az arany- és ezüstvasárnapon csak a legindokoltabb esetben hiányozhat valaki munkahelyéről. S az is hagyománnyá vált már, hogy karácsony estéjén a gyermekek szülőiknek engedik meg a hazatérést, szilveszterkor pedig az idősebbek maradnak szolgálatban, hogy a fiatalok szórakozhassanak. S ha a munkafeltételek is kedvezően alakulnak — gondolnak itt a jó hálózatra, a vonalra —, akkor nem lesz semmi fennakadás az ünnepekben ebben a nagyon fontos szolgáltatásban.

Rácz Judit

A házigazda szerepében

Gépesítés és munkakörülmények

Budapesten tartja konferenciáját

a Közalkalmazottak és Rokonszakmabeli Dolgozók Nemzetközi Szövetségének Postai Tagozata

A Közalkalmazottak és Rokonszakmabeli Dolgozók Nemzetközi Szövetsége — amelynek négy más társszervezettel, a közalkalmazottakéval, a kereskedelmi, a helyiipari és az egészségügyi dolgozókéval együtt szakszervezetünk is tagja — több évre előirányzott munkaprogramjának egyik előreláthatóan sok vitát kiváltó és alapos egyeztetést igénylő pontjához érkezett. A szövetség postai tagozata megkezdte a gépesítés és automatizáció hatása a postai szolgáltatásokra és a postás dolgozók élet- és munkakörülményeire téma körében tartandó nemzetközi konferencia előkészítését. A tanácskozás helyéül a Nemzetközi Szövetség Elnöksége már jóval előbb, 1979 februárjában megtartott ülésén Budapestet javasolta, a megrendezésre szakszervezetünk kérte fel. Az öt ország, Franciaország, a Szovjetunió, az NDK, Portugália és Magyarország postás szakszervezeteinek képviselőiből és a szövetség vezetőiből álló előkészítő munkacsoport ez év októberében Berlinben tartotta első megbeszélését a konferencia tartalmával, politikai és érdekvédelmi céljával, szervezésével kapcsolatos kérdésekről.

Fejlődés és politika

A postán és a távközlésben végbemenő technikai fejlődés hatásával, következményeivel nem először foglalkoznak nemzetközi méretekben a postás szakszervezetek. A korszerű technika alkalmazásának sokoldalú politikai, társadalmi, gazdasági és egészségügyi problémáit jól érzékeltető 1972-es moszkvai tanácskozás nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 1977-ben Genfben napirendre tűzte ezt a témát. Akkor a legkülönbözőbb országok kormányainak és szakszervezeteinek képviselői fejtették ki — sok esetben igen eltérő — véleményüket. A vita előrevetítette azt is, hogy hamarosan időszérűvé és szükségessé válik a szakszervezetek külön konzultációja, amely szerencsés esetben nemzetközi erejű és tekintélyű önálló álláspont kialakítását eredményezheti.

Az eltelt csaknem 10 esztendő alatt sokminden megváltozott. Tovább folytatódott, egyes országokban különösen nagy lendülettel haladt előre a postai munkafolyamatok, a távközlés gépesítése, automatizálása. Nem ritka az sem, és sajtós helyzetet teremt, hogy tartósan együtt él régi és új. A technikai fejlődés mindenütt jelen van, legfeljebb mértékét, ütemét különböztetik, s következményeivel, az általa felvetett gondok egész sorával előbb-utóbb minden postás szakszervezetnek foglalkoznia kell. A postai tagozat, s egyúttal a konferencia előkészítő munkacsoport francia vezetője szerint „ez a téma telibe találja a szakszervezeteket”.

A műszaki haladás nem semleges. Hatásai az adott országokban különösen nagy lendülettel haladt előre a postai munkafolyamatok, a távközlés gépesítése, automatizálása. Nem ritka az sem, és sajtós helyzetet teremt, hogy tartósan együtt él régi és új. A technikai fejlődés mindenütt jelen van, legfeljebb mértékét, ütemét különböztetik, s következményeivel, az általa felvetett gondok egész sorával előbb-utóbb minden postás szakszervezetnek foglalkoznia kell. A postai tagozat, s egyúttal a konferencia előkészítő munkacsoport francia vezetője szerint „ez a téma telibe találja a szakszervezeteket”.

A szocialista országokban az új technika bevezetése általán-

ban megkönnyebülést okoz, mert lehetővé teszi az egyre növekvő igények kielégítését és pótolja a munkaerőhiányt. De a gépesítés, az automatizáció más természetű, mindenütt nagyon hasonló gondokat is okoz. Ilyenek például, hogy túlzottan monotonná válik a munka, fokozódik az intenzitás, nő az idegfeszültség, gyakori a zajártalom.

Kérdőív

a szakszervezetekhez

A helyzet felmérése, a sokféle következmény rendszerezése, áttekintése céljából a munkacsoport kérdőívet dolgoz ki, amelyet több mint harminc ország postás szakszervezetének szándékozik megküldeni. A kérdések között ilyenek szerepelnek: mely postai ágazatokban gyakorolja a legnagyobb hatást az új technika a dolgozókra; milyen hatással van a számítástechnika bevezetése a dolgozókra; milyen új munkahelyek jöttek létre, és melyek szűntek meg; hogyan alakult a dolgozók képzettségi színvonala; milyen átképzési lehetőségek vannak; kérték-e és figyelembe vették-e a szakszervezet véleményét az új technika bevezetése előtt; ha ez nem történt meg, mit tett a szakszervezet; milyen hatással van a bérézésre a korszerűsítés, vannak-e külön juttatások; megkülönböztetés nélkül elérhető-e minden munkahely a nők számára is, azonos-e bérük a férfiakéval; rövidebb vagy hosszabb lett-e a munkaidő; bővült-e a műszakok száma; van-e több munkaközi szünet; milyen az egészségre gyakorolt hatás; van-e egészségügyi bizottság, amely ezekről a kérdésekről foglalkozik; van-e választási lehetőségük a dolgozóknak, hogy a szükséges átszervezések után hol akarnak dolgozni; milyen hatással van a lakosságra az új technika, javult-e a postai szolgáltatások színvonala. Nem utolsósorban fontos az az információ, hogy van-e szakszervezeteknek a technikai, műszaki fejlesztéssel kapcsolatos programjuk vagy határozott követelésük.

Közös fellépés szükséges

Az előkészítő munkacsoport nyílt konferenciát szeretne, széles körű részvételre számít, elsősorban a szocialista és a fejlett tőkés országok érdeklődésére, de van jó néhány olyan fejlődő ország is, amelynek postás szakszervezetei szintén érdekeltek ebben a kérdésben. Ez nemcsak széles körű eszmecsere lenne lehetővé, hanem megerősítené a szakszervezeteket abban, hogy a hasonló vagy közös gondok megoldásáért egymás tapasztalataira építve, közös erővel lépjenek fel. Egy ilyen megmozdulás, ha eredményes, nagymértékben hozzájárulhat a különböző országokban tevékenkedő postás szakszervezetek közötti kapcsolatok fejlesztéséhez és a nemzetközi szakszervezeti mozgalom erejének növeléséhez. Ezért is van szükség alapos és felelősségteljes előkészítésre mind a tanácskozás tartalmát, mind a meghívásokat illetően.

A berlini megbeszélésen szó volt a munkacsoport bővítéséről is, Finnország, Olaszország és Algéria postás szakszervezeteivel. Az ő közreműködésük az érdemi felkészülést és a résztvevők körének szélesítését egyaránt elősegítene. A munkacsoportot alkotó szakszervezetek kétoldalú kapcsolataikat is felhasználják a mozgósításra. Ebben a tekintetben a Nemzetközi Szövetség különösen számít szakszervezetünk aktív tevékenységére. Az előkészítő munkacsoport 1981 februárjában Budapesten véglegesíti a kérdőívet, megvitátja a meghívandó szakszervezeteket. A konferencia előreláthatóan jövő év decemberében ül össze.

Baranyai Gézáné

Búcsú Agócs Lászlótól

Agócs László nyugalmazott postafőtanácsos, a központi vezetés volt tagja november 8-án, hosszas betegség után 55 éves korában elhunyt. Nemcsak Miskolcon, hanem postás körökben országszerte sokan ismerték, szerették és nagyra becsülték.

Postai szolgálatát 1945-ben kezdte Miskolcon mint távírdamunkás. Szorgalma és tehetsége alapján rövidesen vonalfelügyelői megbízást kapott, majd üzemvezetővé nevezték ki. Legutóbb a miskolci Hálózati Üzem, majd a Miskolc városi Távközlési Üzem vezetőjeként dolgozott.

Felelősségteljes szakmai munkája mellett harmincöt év alatt folyamatosan végzett politikai, társadalmi munkát, mind a különböző szintű miskolci postás párt- és szakszervezetek, mind szakszervezetünk miskolci területi bizottságában, és éveken át választott tagja volt a központi vezetésnek is. A tanuláslól nem feledkezett el, felsőfokú politikai végzettséget szerzett.

Igen eredményes szakmai és társadalmi munkájának elismeréseképpen több magas szintű kitüntetést kapott. Ezek között két ízben kapta meg a Munka Érdemrend ezüst fokozatát. A megfeszített munka rokkantsági nyugdíjba kényszerítette. Nyugdíjazása alkalmával — 1979-ben — a Munka Érdemrend arany fokozatával tüntették ki.

Agócs László halálával egy sok munkasikert elért, elvhu elvtársat, megértő, emberséges szaktársat és igaz jó barátot veszítettünk el. Emlékét megőriztük.

Alapszervezeti szvb-elnökök tanfolyama Hajdúszoboszlón

Sok új tisztségviselőt választottak; mennyiségileg és minőségileg megnövekedtek a feladatok. A napi szakszervezeti munkához ma már nem elegendő az általános tudás és jóakarát, egyre inkább pontos elméleti és gyakorlati ismeretekre van szükség. Ezért elkezdődött a tisztségviselők képzése.

Hogy a számvizsgáló bizottságok a megkívánt módon befolyásolják a szakszervezet gazdasági munkáját, valamint, hogy a tisztségviselők elméleti és gyakorlati ismeretei ehhez igazodjanak, a Postások Szakszervezetének központi vezetősége november 24—28-ig tanfolyamot szervezett Hajdúszoboszlón a Szakszervezetek Hajdú-Bihar és Szolnok megyei Tanácsának oktatási központjában. A 77 résztvevő az ország különböző helyeiből érkezett a tanfolyamra. A legutóbb, huszonhatan a Debreceni Postaigazgatóság területéről jöttek.

A képzés tematikáját a Postások Szakszervezetének titkársága hagyta jóvá. Az egy hét alatt a hallgatók bőséges elméleti és gyakorlati ismereteket szereztek társadalmi munkájuk ellátásához. Előadást hallottak az szvb-k helyéről, szerepéről a szakszervezeti mozgalomban; a szakszervezeti alapszervezetek gazdasági munkájáról; az szvb-k feladatairól, működéséről, munkamódszereiről; a gazdasági ellenőrzésének megtervezéséről és megszervezéséről.

Az előadásokat konzultáció, majd osztályfoglalkozás követte. Csáki Lászlóné, szakszervezetünk főtitkára is tartott fórumot. A kérdések az alábbi témák köré csoportosultak:

- egyenruha, védőruha, munkaruha (a hallgatók által felvetett javaslatokat a kollektív szerződés tárgyalásánál figyelembe veszik);
- a lakásépítési kölcsön ki-terjesztése;
- bér, törzsgárda, pótlékok;
- élet- és munkakörülmények, a vasárnapi hírlapkézbesítés megszüntetése;
- üdültetés.

A fórum keretében a kérdésekre adott válaszok kapcsán a hallgatók tájékoztatást kaptak a Postások Szakszervezete XI. kongresszusának határozatairól is.

Az oktatási központ kulturális feladatokkal gazdag programot állított össze, a szabad időre. A hallgatók megismerkedhettek Hajdúszoboszlóval, volt szellemi vetélkedő az osztályok között, magyarnóta-est és sportverseny. Ezenkívül az iskola jóvoltából a hallgatók kedvezményesen kaptak fürdőjegyet egész hétre. Különösen a magyarnóta ismerkedési est és a búcsúest sikerült nagyon jól. A kulturális és sportrendezvények győztesei egy-egy tortát kaptak jutalmul.

Hasznos volt a tanfolyam, a résztvevők új ismereteket szereztek, s a hallgatók segítene nekik mindennapi szakmai és társadalmi munkájukban.

Kozempel Zsuzsa

Tudósítás az elnökség és a központi vezetőség üléséről

Kiadós, tíz pontot tartalmazó napirenddel tartotta meg a kongresszus óta első ülést december elején szakszervezetünk elnöksége. Megtárgyalta a Budapesti Postaigazgatóság munkavédelmi helyzetéről, a balesetek számának alakulásáról szóló igazgatói beszámolót a tszb által hozzáfűzött kiegészítéssel együtt. Megvitatta ezenkívül a posta 1981. évi tervjavaslatát, ezzel összefüggésben a jövő évi munkaverseny irányelveire készített javaslatot; az 1980. évi bérigazgatás tapasztalatairól szóló beszámolót és az 1981. évi bérfejlesztés irányelveire, valamint a postaszervek közötti elosztásra, továbbá a Budapesti Postaigazgatóság és a Központi Hírlap Iroda bérhelyzetének megoldására előterjesztett javaslatot; továbbá javaslatokat a törzsgárda szabályzat módosítására, a jövő évi üdülőjegyek szétosztására, az árvíz-károsultak segélyezésére, szakszervezetünk jövő évi költségvetésére, végül a központi ve-

zetőség soron következő ülésének időpontjára és napirendjére.

Ez utóbbi javaslat elfogadásának alapján még 9-én összeült szakszervezetünk központi vezetősége, hogy megvitassa a Magyar Postának az elnökségi ülésen elhangzott észrevételek és módosító javaslatok figyelembevételével kiegészített 1981. évi tervjavaslatát, valamint szakszervezetünknek az elnökség által kialakított, a tervjavaslathoz fűzött állásfoglalását. A központi vezetőség ezenkívül megvitatta és elfogadta szakszervezetünk jövő évi költségvetését, valamint a vezető testületek 1981. első félévi munkatervét.

A felsorolt napirendi pontok közül a bérigazgatás tapasztalataival és a bérfejlesztés irányelveivel, a kerek szétosztásával lapunk 3. oldalán önálló cikkben foglalkozunk. Jelen tudósításunkban — mint legjelentősebb témával — a posta jövő évi tervjavaslatával, elsősorban

A szakszervezeti munkát nem lehet abbahagyni

Szakszervezetünk XI. kongresszusának, valamint a Nagy Októberi Szocialista Forradalom évfordulójának alkalmából kiváló társadalmi és szakmai munkájukért többen kitüntetésben részesültek. Névsorukat legutóbbi számunkban közöltük. Most két kitüntetettet mutatunk be olvasóinknak.

★

1942-ben kiegészítőként kezdte postai pályafutását Horváth Kálmán. Az eltelt majdnem négy évtized alatt sok minden történt életében. Beszéljen erről ő maga.

— A miskolci Postaigazgatóság megalakulása után, 1950-ben már függetlenített munkatársként dolgoztam. 1954-től nyolc éven keresztül igazgatósági szakszervezeti titkárként, majd ezt követően 11 éven keresztül a Postások Szakszervezetében, előbb munkatársként, majd osztályvezetőként dolgoztam. 1975-ben visszatértem Miskolcra, mivel ott megválasztottak iszt-titkárnak. A mostani választások előtt kértem, hogy tekintsenek el újraválasztásomtól, mivel jövőre nyugdíjba szeretnék menni.

— Hogy mi volt a legnagyobb sikerélményem? Talán azok az eredmények, amelyek sok harc árán jöttek létre. Mert volt ilyen bőven az eltelt időben. Talán a kishivatalokban a takarítási átalány bevezetését, vagy az 1968 utáni első kollektív szerződést, s az egyik legfrissebbet, a mezőkövesd—zsóri gyógyüdülő felépíttetését említeném.

— A kezdetben és a mostanában végzett munka között igen nagy a különbség. Most jóval nehezebb dolgozni, mert több a feladat, nagyobb a felelősség és a hatáskör. Az 50-es években túlzottan központosítva volt az irányítás, kevés volt az önálló kezdeményezés. Ma viszont kissé nehezebb az embereket mozgósítani, lankadatlanul buzdítani kell őket, hogy merjenek önállóan kezdeményezni, nyugodtan adják elő önálló elképzeléseiket, javaslatukat. Egyáltalán fokozni kell önbizalmukat, meg kell szilárdítani a kölcsönös bizalmat.

— Most, a XI. kongresszuson, megválasztottak a központi vezetőség mellett működő szociálpolitikai bizottság vezetőjét. Nyugdíjba meneteltem után nem szakadok el tehát a mozgalmától. Tervezem azt is, hogy négy évtizedes tapasztalataimat papírra vetem, s átadom a fiataloknak; talán tudják hasznosítani.

Horváth Kálmán talán szerénytelenségből hallgatta el, hogy a most kapott arany fokozatú Munka Érdemrenden kívül már van egy ezüst is. Ezenkívül megkapta a Szakszervezeti Munkáért arany fokozatát is.

★

— Harmincegy éve a Székesfehérvár 2-es hivatalban dolgozom. Ezzel egy időben kapcsolódtam be a szakszervezeti mozgalomba. Azóta is választott tisztségviselő vagyok. Jövőre már pihenni akarok, de csak a hivatali munkát hagyom abba, a tszb közgazdasági bizottságában továbbra is dolgozom, és két alapszerv instruálását is elvállaltam. Ez olyan ténykedés, amellyel nem lehet leállni, az emberekért, a munkatársakért tenni kell. Ez soha nem is esett terhemre, mert mindig megkíséreltem beleélni magam a kérő avagy a javaslattevő helyébe.

— Aki nem volt választott tisztségviselő, talán nem is tudja megérteni ennek a munkának a szépségét, noha egyre felelősségteljesebb lesz. Megnőtt a szakszervezet szerepe, egyetértése vagy véleménye fontos kérdéseket dönt el. Az 1976-ban módosított bizalmi jogok érvényre juttatása, az üzemi demokrácia „működtetése” sok új és érdekes feladatot rótt ránk és ró a jövőben is. A mostani választásokon elég nagyarányú volt a személycseré, így az újonnan választott tisztségviselők oktatásával ismét van bőven tennivaló.

— Az utánunk következőknek azt a tanácsot tudom adni, hogy a dolgozókat érintő minden lényeges kérdést minél nagyobb körben vitassanak meg, és az előterjesztendő anyagokat kellő időben juttassák el a bizalmi körhöz. A szakszervezeti csoportokra kell szinte mindent építeni. A másik tanácsom az, hogy a vezetői értekezletek után a résztvevők rövid időn belül és pontosan tájékoztassák az ott elhangzottakról a bizalmiakat, illetve rajtuk keresztül a tagságot. A kétirányú információ a mozgalomban elengedhetetlen. Enélkül nincs lüktetés, nincs élet, nincs előrehaladás.

Ezeket mondta Rózsás Ferenc, a Budapest vidéki Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságának tagja, Székesfehérvár 2 postahivatal vezetőhelyettese, akit november 7-e alkalmával a Munka Érdemrend bronz fokozatával tüntettek ki. Életében nem ez az egyetlen elismerés; az elmúlt 31 évben 10 különböző kitüntetést kapott; ezek között a Munka Érdemrend ezüst fokozatát, a Szakszervezeti Munkáért arany fokozatát, és 5 alkalommal a Kiváló Dolgozó kitüntetést.

Mezőfi László

szakszervezetünk ide vonatkozó állásfoglalásával foglalkozunk tömören. (A területi üléseken tárgyalta fontosabb kérdésekre — önálló témaként — lapunkban rendszeresen vizs-zatérünk.)

A kv egyetért a tervjavaslatban megjelölt célokkal, azokat valószínű, elérhetőnek tekintti, és segíti a feladatok végrehajtását. Fontosnak tartja a gazdasági hatékony-ságának növelését, az ésszerű takarékoskosságot, a szolgáltatások javítását.

Javasolja, hogy a végleges terv tartalmazzon határozott intézkedéseket az igazgatás, az irányítás egyszerűsítésére, az adminisztráció csökkentésére, továbbá a kedvezőtlen budapesti munkaerőhelyzet javítására. Pontosabban meg kell jelölni a kitűzött feladatok anyagi és műszaki feltételeit, és azokról folyamatosan gondoskodni kell. Intézkedni kell arra is, hogy az egyes postaszervek között a fejlettségben és a szociális ellátottságban található különbségek minél

jobbban mérséklődjenek. Meg kell oldani a nyilvános távközlési-állomások karbantartását, a munkatermek szellőztetését, a klímaberendezések megfelelő üzemeltetését. Kéri a kv, hogy a terv pontosan nevezze meg a javaslatban szereplő 50 új postahivatalt, és azt, hogy ezek mennyiben szolgálják az életveszélyes postaépületek megszüntetését.

A szakszervezet fontos politikai feladatának tekinti a dolgozók mozgósítását az 1981. évi feladatokra. A jövő évi munkaverseny elfogadott irányelvei ezért elsősorban a népgazdaság és a lakosság hírközlési igényeinek mind jobb kielégítésére, a munka hatékonyságának fokozására, a munkaerővel, anyaggal és energiával való helyes gazdálkodásra, a fenntartási tevékenység javítására, a magasabb színvonalú szervezésre és a belső tartalékok jobb kihasználására irányulnak.

Benda István

Bérlpolitikai irányelvek Bérfejlesztés 1981-ben

Még be sem fejeztük az 1980-as évet s vele együtt az V. ötéves tervet, már a jövő év gazdasági munkájának előkészítése folyik. E szövevényes és sokrétű munkának valamennyi dolgozó közvetlenül is érintő eredménye az 1981. évi bérlpolitikai irányelveknek, a postaszervek ezen alapuló éves bérfejlesztési összegeinek megállapítása. Ezekben a kérdésekben foglalt állást és határozott szakszervezetünk elnöksége december 4-i ülésén.

A bérlpolitikai elképzelések kialakításánál figyelembe kellett venni a forráslehetőségeket, a posta előtt álló, megoldásra váró éves tervfeladatokat. Számolni kellett az ismert népgazdasági jóvelempolitikai célokkal. Ezenfelül az elnökség döntésében körültekintően és maradéktalanul érvényre juttatta szakszervezetünk XI. kongresszusának a postás dolgozók élet- és munkakörülményeinek javítására hozott határozatait.

A Magyar Posta az 1981. évben központi bérszínvonal-szabályozási formában 4, leirati szabályozás útján, struktúrávaltozás fedezetétől szolgáló, további 1, összesen tehát 5 százalékos bérfejlesztési lehetőséggel számolhat. Ez a mérték meghaladja az átlagos népgazdasági bérfejlesztési szintet. A fejlesztési forrás — az elnökség egyetértésével — további 7,1 millió forinttal, az 1980-ban végrehajtott adózott bérfejlesztés összegével növekszik. Így 1981-ben 140 millió forintot meghaladó összegű bérfejlesztést hajt végre a posta.

Az elnökség egyetértett az alábbi főbb bérlpolitikai elvekkkel:

A teljesítménnyel, a munkával arányos bérezés alapelveit fokozottan figyelembe kell venni és érvényesíteni. Ennek megfelelően a bérfejlesztésnek legalább 50 százalékat szabad rendelkezési jelleggel kell a postaszerveknek kiosztani. A reálberek értéklének megóvása végett a dolgozók különböző csoportjait azonos mértékű bérfejlesztésben kell részesíteni, s a differenciálás csoportosan, rétegen belül történjék. A bér-emelésből csoportokat, rétegeket nem szabad kizárni.

Annak ellenére, hogy a posta ez évi bérfejlesztése — mint jeleztük — meghaladja a népgazdasági átlagot, minden bérprobléma megoldását nem várhatjuk. Az átfogó, központi bérlpolitikai intézkedés elhúzódnása miatt továbbra is számolni kell bérfejlesztési problémákkal, jogos bérigényekkel.

Az elnökség olyan bérlpolitika meghonosítását tartja indokoltnak, amelynek során az igényeket rangsoroljuk, s ezt következetesen végrehajtjuk. Ennek az elgondolásnak megfelelően egyetértett néhány postaszerv kiemelt bérfejlesztésével.

Az 1981. évi bérfejlesztést az alapberek emelése kell fordítani. Új mozgóbért bevezetni, a meglevők mértékét emelni a jövőben is csak a vezénigazgatásnak és a Postások Szakszervezetének előzetes hozzájárulásával lehet. Ennek külön indoka az, hogy a forgalmi és műszaki területen alkalmazott mozgóberek felülvizsgálata folyamatban van; azok egységesítése központiilag történik, az esetleg szükséges bérfedezet egyidejű biztosításával, és ehhez az e célra szóló bértartalék képez fedezetet. A mozgóberek felülvizsgálatától az elnökség azt várja, hogy az így kifizetett bérlek az eddigiekkel szorosabban kapcsolódjanak a tényleges teljesítményekhez. Ugyanakkor a teljesítménykövetelményeken alapuló díjazást csak akkor tartja alkalmazhatónak, ha annak feltételei valóban megvannak.

Számolni kell az 1981. évi bér-emelések odaítélésénél a jelenlegi bértarifák alsó és felső határának módosításából eredő kötelezettségekkel is.

Határozottan állást foglalt az elnökség amellett, hogy évközi bérigényeket se a pos-

taszervek, se a felügyeleti szakszervek ne támasszanak. Ezt a gyakorlatot — mint a tudatos, tervszerű bérlpolitika és bérigazgatás akadályát — végleg fel kell számolni. A bértartalék központiilag elhatározott felhasználása csak az elnökség egyetértésével történhet.

Postaszintű bérintézkedés történik a pénzkezelési pótlék és a fegyverviselési pótlék emelésére 1981. január 1-től, a műszakpótlék 15 százalékos emelésére július hó 1-től. A pénzkezelési pótlék a pénzfelvéveket, egyesített felvéveket, főpénztárosokat, pénztári tiszteteket és a kézbesítőket érinti. A pótlék emelésével ezek a postai munkahelyek az OTP hasonló munkakörében fizetett díjazást megközelítik. A fegyverviselési pótlék emelését a társadalmi tulajdon fokozott védelme indokolja. Az emelés mértéke mintegy 100 százalékos, de a kifizetés feltételei igazságosabbakká válnak.

Továbbra is fennmarad a postai belső igazgatóság keretében a relatív bértömeg-szabályozás a Központi Kábel, a Magasépítési és a Javitó Üzemben. Kiemelt bérfejlesztésben részesül a Budapesti Postaigazgatóság és a Központi Hírlap Iroda az általuk nyújtott szolgáltatások minőségének javítása végett.

5,8, illetve 1,3 millió forint összegben. (Ezt az 1980. év terhére végrehajtott adózott bérfejlesztés fedezi. Ezt az összeget ez év végén a forgalmi dolgozók egyszeri jutalmazására kell fordítani.) Általános bérrendezésben részesülnek a Javitó Üzem fizikai, valamint a Központi Műszaki Hivatal dolgozói, 1 millió 150 ezer, illetve 500 ezer forint költségkihatással. A Javitó Üzemben nagymértékben csökkent a fizikai dolgozók száma, az általuk végzett — a posta egészére kiterjedő — tevékenység került ezáltal veszélybe. (Ezt a helyzetet javítaná, ha a vidéki postaiszervek javítóba zisainak kialakítása nem ilyen vontatottan, illetve egységes elvek szerint történe.) A Műszaki Hivatalnál az összehasonlított postai munkakörök-höz képest mutatkozó bérlmaradást kell felszámolni. Mind a négy postaszervnél a bérlhelyzet több évre szóló megoldása volt a cél.

Amikor a sorok megjelennek, a postaszervek és a szakszervezeti bizottságok már ismerik az 1981. évi bérfejlesztési lehetőségeket. Kellő előkészítés után, megfelelő időben kell a bizalmistületek elé terjeszteni a felhatalmazási javaslatot. A személyre szóló odaítélésnél nem megoldható a bizalmiak egyetértési joga. Az új alabérleket és a megemelt bérpótlékokat — a műszakpótlék kivételével — január 1-től kell folyósítani úgy, hogy legkésőbb március 15-én minden dolgozó az új keresetét kapja kezhez.

Dr. Szabó Árpád

Bő kínálat újításokból

Kedvező tapasztalatok a budapesti újítási börzén

Lapunk októberi számában hírt adtunk a Szakszervezetek Budapesti Tanácsának kezdeményezésére rendezett első budapesti újítási börze és kiállításról, amely november 14. és 29. között tartotta nyitva kapuit az érdeklődők előtt. A megrendezésről szóló rövid híradást most, a kapuzárás után, a szerzett tapasztalatok ismertetésével ki szeretnénk bővíteni.

A kiállítás megnyitását megelőző sajtótájékoztatóon Vundele György, a Szakszervezetek Budapesti Tanácsának titkára elmondta, hogy egy terv szerint két évenként ismétlődő sorozat első rendezvényéről van szó, melynek kettős célja a bevált újítások széles körű elterjesztésének, valamint a lanyhulást mutató újítómogalom fellendítésének az elősegítése.

Az elgondolás komolyságát jól szemléltette a Volán Elektromos Kísérleti Hivatalának által rendezett rendezvény. A csatolt, mindenki számára hozzáférhető számítógépes szolgáltatás, amely a kiállítás idején szinte pillanatok alatt szolgáltatni tudta a katalógusban szereplő 910 újítást, valamint a tv Felkínálat című műsorához beérkezett mintegy 400 alkotás jellemző adatait és rövid ismertetését.

Az eredeti példányokból, modellekből, makettekkel, valamint fotókból a KG Technika Házának szakemberei egy lakos számára is élményt nyújtó, esztétikailag szépen ki-vitelezett kiállítását valósítottak meg. A kiállított újítások zöme az anyaggal, energiával, életmunkával való fokozott takarékoskodás célját szolgálta, de találkozhattunk importmegtakarítási, munka- és egészségvédelmi szolgáló újításokkal, valamint több, az Alkotó ifjúság pályázatra benyújtott sikeres újítással is.

Az újítómogalom és a szocialistabrigád-mogalom kapcsolatának erősítését kívánta szolgálni a rendezés azon elgondolása, hogy a kiállítás közösen látogató kollektívák számára emelkedő pontot adjon.

A börze és kiállítás időtartama alatt számos, az újítómogalom helyzetével, fejlődésének gondjaival foglalkozó előadás, vitát is rendeztek. A rendezvénysorozat kedvező és kedvezőtlen tapasztalatokkal egyaránt szolgált.

Tartalmitilag és hangulatát tekintve igen jól sikerült a szocialistabrigád-vezetőknek az SZBT és a Csepel Vas- és Féművek tröszt szakszervezeti bizottsága által szervezett

tanácskozása, melynek egyhangzó igen fontos megállapítása az volt, hogy az újítómogalom eredményességének lassulásában az anyagiak hiányán felül jelentős szerepe van a termelés szervezésében, az anyag- és eszközbiztosításban, az engedélyeztetési eljárásokban, valamint az adminisztrációban fellelhető nehézségeknek, visszafogásoknak.

Figyelemre méltó volt az szmt-k közgazdasági titkárai, osztályvezetői és újítási ügyekkel foglalkozó munkatársai részére szervezett tapasztalatcsere. Hozzászólásban hangzott el az a megállapítás, hogy folyamatos és módszeres szakmai és szakszervezeti tevékenységgel minden nehézség ellenére is fokozódhat az újítási kedv, javulhatnak az újítómogalom eredményei. Ezt a megállapítást támasztotta alá a vasutas és postás szakmai napon a posta szakmai és szakszervezeti vezetése részéről elhangzott két referátum. A szakma részéről tartott előadón Galgóczy István beszámolt a postai újítómogalomról az V. ötéves terv során elért eredményeiről, a következők tervidőszakra kitűzött főbb célokról, valamint a több területen hasznosítható újítások, találmányok elterjesztésének postai gyakorlatáról. A szakszervezeti referátumban Tanos Lászlóné titkár a Központi Újítási Tanács, valamint az Újítók Klubja létrehozásának körülményeiről és a postai újítómogalomról segítő gyakorlati tevékenységükéről tartott nagy érdeklődést kiváltó beszámolót.

Kedvezőtlen tapasztalatot nyújtott a gazdasági igazgatók, főkönyvelők részére az Országos Találmányi Hivatal közreműködésével szervezett szakmai nap. A tartalmasnak ígérkező program ellenére a meghívottaknak alig egyharmada jelent meg, ami sajnálatos módon igazolja azt a megállapítást, hogy igen sok tennivaló van még egyes területeken, hogy az újítómogalom jelentőségével kapcsolatos szemlélet jó irányba változzon.

Az első budapesti újítási börze és kiállítás eredményességének végső mérlegét természetesen csak később lehet majd megadni, amikor is a börzén szereplő újítások a jelenleginél szélesebb körben fejtik már ki hatásukat. Az újítások elterjedését a szakszervek is figyelemmel kísérik, és az eredményről tájékoztatást adnak.

Mészáros József

Kongresszusi határozat nyomában

Tapasztalatok az NDK-ban az ötnapos munkahétről

Szakszervezetünk kongresszusát megelőzően, de azóta is a leggyakrabban felvetett kérdések közé tartozik, hogy a postán mikorra várható az ötnapos munkahét bevezetése. Ez az érdeklődés egyre fokozódik. A tagság és a tisztségviselők nagyon sok hasznos érvel, tanáccsal látnak el bennünket, mintfa attól tartanak, hogy nem foglalkozunk eléggé vele. Nem érzékelik, nem tapasztalják sem a gazdasági vezetőket, sem szakszervezetünk részéről az előkészítő munkákat, illetőleg azok állását. Gazdasági és takarékosági szempontból egyaránt bizonygatják, mennyire megvalósított a társadalmi igény, következtetésként gazdaságatlan a szombati munka. Nem kevés a környező országokra való hivatkozás sem, mondván: „be vagyunk kerítve”, hiszen azok többségében már évek óta maguk mögött tudják az ötnapos munkahétet.

Külföldi

tapasztalatok

A közelmúltban szakszervezetünk részéről egy kis létszámú delegáció néhány napos látogatást tett Berlinben, a Német Demokratikus Köztársaság fővárosában. Ennek keretében éppen azt tanulmányoztuk, hogy a postán hogyan készítették elő és tértek át gyakorlatban az ötnapos munkahétre. Milyen volt ebben a munkában a szakszervezet szerepe, részvétele. Szakszervezetünknek tehát nem titokt szándéka a nemzetközi tapasztalatok megismerése, azok egybevetése és nem utolsósorban a mi viszonyaink közötti hasznosítása mind az előkészítésben, mind a megvalósításban.

A rendelkezésre álló pár nap alatt arra törekedtünk, hogy minél több tapasztalatot szerezzünk, s különösen azokat a területeket tanulmányoztuk alaposabban, amelyeken a posta a legközvetlenebb kapcsolatban van a lakossággal, a postai szolgáltatásokat igénybevevőkkel. Kitértünk arra is, hogyan alakult a posta és a vele gazdasági viszonyban levő vállalatok, intézmények, üzletek kapcsolata.

Az NDK-ban több mint tízéve vezették be és tették általánossá a heti ötnapos munkarendet. Elmondásuk szerint ezt az irányítói szervezettől a munkahelyekig jól elő kellett készíteni és meg kellett szervezni minden szinten, és ebben a szakszervezetek is részt vettek. Erre annál inkább szükség volt, mivel náluk az egész országban egyszerre, azonos időpontban történt az áttérés. A gyakorlatot igazolta, hogy az egységes bevezetés helyes volt, mert így egyik vállalat sem nehezítette a másik helyzetét. Például az üzletek nyitvatartását ugyanarra az időre kellett módosítani, mint a postahivatalokét.

Demokratikus előkészítés

Az előkészítésre minden minisztériumban külön bizottságot kellett alakítani a miniszterhelyettes és az illetékes szakszervezeti központ vezetésével. Ezzel párhuzamosan e célra a területi postaiszervek-szolgálatnál is munkacsoportokat hoztak létre, amelyben szintén részt vettek az érdeklő szakszervezeti szervek. A szervezésből és az előkészítésből nem maradtak ki a végrehajtó postaszervek sem, mivel a tervezett intézkedéseket nekik kellett egyeztetniük a helyi szervekkel. Még lakógyűléseken is ismertetették és megbeszélték a tervezett változásokat.

A szakszervezet központjában és a nagy-berlini területi bizottságon is elmondták, s ezt a postaszerveknél tett látogatásunkkor is megerősítették, hogy az ötnapos munkahét bevezetése sok gondot vetett fel.

Örvendetes volt azonban, hogy ezek megoldásában a postán kívüli szervek és a lakosság támogatásával találkozott. Noha a napilapok vasárnapi megjelenését később szüntették meg, a hírlapkiadó vállalatok egyaránt támogatták mindkét intézkedést.

Törvényi és vállalati szabályozás

Az ötnapos munkarendet, s az ezzel összefüggő elveket a munka törvénykönyve tartalmazza. A törvénykönyvi szabályozás keretében a munkaidőt is újból szabályozták. Lényegében tehát az ötnapos munkahétet összekapcsolták a munkaidő csökkentésével. Ennek szellemében az egymászkos munkaterületeken a heti munkaidő 43 óra 45 perc, a két műszakban dolgozóké 42 óra, míg a három műszakban és a folytonos szolgálatban heti 40 óra (ebédidő nélkül). A munka törvénykönyve rögzíti azt is, hogy az ötnapos munkahét és a munkaidő-csökkentés senki nem okozhat bér- vagy keresetcsökkenést. Még egy lényeges rendelkezést kell megemlíteni, mégpedig azt, hogy akiknél nem oldható meg rendszeresen a szabad szombat, azoknak a hét valamelyik napján kell ezt kiadni, de úgy, hogy kapcsolódjék a heti pihenőnaphoz, tehát egymást követően két szabadnapjuk legyen.

A munka törvénykönyvének felhatalmazása alapján a vállalatok saját területükre a kollektív szerződésben részletesen szabályozták az ötnapos munkarendet. Egyaránt vonatkozik ez a műszaki és forgalmi szakterületekre. Vendéglátóink szerint a műszakiaknál egyszerűbb és könnyebb volt a megoldás, mint a postaforgalomban.

A kollektív szerződés meghatározza a hétvégi pótlék rendszerét is. Ezt azoknak kell fizetni, akik a szolgálati beosztás szerint szombaton vagy vasárnap is dolgoznak. A hétvégi pótlék pénteken 22 órától hétfő reggel 6 óráig jár a dolgozóknak. A pótlék mértéke óránként két márka. Azokat, akik a szombatiukon valamilyen okból dolgoznak, a túlóradíjazásban kell részesíteni.

A postaszintű szabályozás gyakorlati alkalmazását két postaszervnél a helyszínen is tanulmányoztuk. Berlinben főpostahivatali rendszer van, ami azt jelenti, hogy a főváros egy vagy két kerületében van egy ilyen hivatal, s ehhez tartozik a kerületben levő összes többi postahivatal. Például a pankowi főposta Berlin két kerületének postaszolgálatát látja el. 750 dolgozója van a hivatalnak. A kétszázötven kézbesítőtől csak 10 a férfi. A Berlin 8-as főposta egy kerületet lát el. Ide tartozik a Berlin 6-os hivatal is; ezt szintén meglátogattuk.

Hangsúlyoznunk kell, hogy mind a szakszervezeti szervek, mind a gazdasági vezetők rendkívül készségesen adtak tájékoztatást munkájukról, tapasztalataikról, s nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy érdeklődésünk szívesen fogadták.

Szerzett tapasztalataink alapján elmondhatjuk, hogy a műszaki és forgalmi egység szakszervezetekén teljes

mértékben megvalósították az ötnapos munkahétet. A hibaelhárításnál szombaton az érdeklő dolgozók a lakásukon tartanak készenléti szolgálatot. A tv- és rádióközvetítésnél, valamint a folytonos szolgálatot teljesítőknél nem tudják minden alkalommal a szabad szombatot lehetővé tenni, ezért havi munkaidőkeretet alkalmaznak. Az ötnapos munkahét bevezetésénél elvették alkalmazták, hogy minden állampolgár tudjon telefonálni, még akkor is, ha nincs telefonja. Erre többféle megoldást alkalmaznak. Elsősorban szaporították a nyilvános távbeszélő-állomásokat, másrészt a postahivatalok előterébe is nyilvános távbeszélő-készülékeket szereltek fel.

Nyitvatartás, kézbesítés

A hivatalok nyitvatartását úgy oldották meg, hogy vasárnap a fővárosban egyetlen hivatal van nyitva, a Keleti pályaudvaron. Szombaton a kerületi főpostahivatalok és még néhány nagyobb hivatal van nyitva, általában 7—13-ig, vagy 8—12 óráig. A hivatalok többsége tehát zárva van. A postahivatalok nyitvatartása összhangban van az üzletek nyitvatartásával, mivel az NDK-ban szombaton csak az élelmiszer-üzletek tartanak nyitva 8—11.30 óráig, meg a nagy áruházak, amelyek szombaton 13 óráig vannak nyitva, továbbá minden negyedik szombaton az iparcikkeket árusító üzletek. Ezek az üzletek viszont hétfőn délelőtt zárva vannak.

Az ötnapos munkahét bevezetésénél a kézbesítőszoalátban volt a legbiztosabb a technológiai változás. Lényegében két rendszert vezettek be. Az egyik az, hogy a sűrűn lakott területeken a kézbesítést decentralizálták, egyrészt a kerület egyes postahivatalaira, másrészt helyiségeket alakítottak ki, rendszerint kis üzletek helyén, s ott kézbesítőkörzetet létesítettek, (olyanokat, mint nálunk a kihelyezett elosztók). Ide az anyagot gépkocsival kiszállítják, s a kézbesítés már a hagyományos módon történik. A másik megoldás a szétszórt településeken a támpontrendszer, a csoportos levélszekrények, amelyeket 300 méteres távolságokra helyeztek el. Így a címzetteknek 150 méternél messzebbre nem kell a levélszekrényhez menniük. A támpontokra a küldeményeket gépkocsin szállítják.

A kézbesítésnél szembetűnő gyakorlatot alkalmaznak, mivel általában nincsenek külön hírlapkézbesítők. A postakézbesítők reggel 5 órától 7-ig hírlapot kézbesítenek, aztán viszáternek a hivatalba, majd 9 és 12 óra között a postaküldeményeket kézbesítik. Érdemes megemlíteni, hogy a pénzküldeményekről csak értesítőt hagynak, az ajánlott küldeményeket a levélszekrényekbe helyezik. A táviratokat a főpostahivatalok kézbesítik.

A leírtakból kitűnik, van jó néhány olyan tapasztalat, amelyet az ötnapos munkahét előkészítése során jól tudunk hasznosítani. Szerzettünk azonban olyan tapasztalatokat is, amelyeket a gyakorlati munka során szándékozunk felhasználni.

Kovács József

A Közlekedéstudományi Egyesület postai és távközlési tagozatának január havi programja

Január 8. (csütörtök), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. Dr. Turi-Kovács Attila: Beszámoló az európai mikrohullámú konferenciáról.

Január 13. (kedd), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. Török Zoltán: A folyamkabel-fektetés új technológiájának ismertetése.

Január 14. (szerda), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. Mazgon Sándor: Japáni tanulmányút szakmai tapasztalatai.

Január 27. (kedd), 15 óra, VI., Népköztársaság útja 3. Nádor Lajos: Forgalmi paraméterek statisztikus kezelése.

A gyerek is vágyik kikapcsolódásra

Az elsőtűtött termekben szinte egymást érik az ágyak. Alszanak a gyerekek a Verseny utcai postás óvodában. Hiába nyitjuk ki óvatosan a termék ajtaját, néhány lurkó fölkapja a fejét — elárulván, hogy csak mímeli az alvást, nyug neki a délutáni pihenés. Nem is csoda. Az óvodának nincs udvara, sehol egy tágas szabad tér, ahol természetes mozgásigényüket kielégíthetnék. Igaz, néhányszor kiviszik őket a Ligetbe, de ezek a „kirándulások” csak alkalmasszerűek, csak nyáron, jó időben rendszeresek.

Zavarjuk őket. A „szegényes” óvoda csöppnyi irodájába vonulunk, ott beszélgetünk a nemrég felépült érdeki postás óvoda „üggyéről”. Persze csak később. Mert az óvoda vezetője, „Ica néni”, sokáig nem enged szóhoz jutni. Beszél a körülményekről, arról, hogy ide, bizony, sok úgynevezett „hátrányos helyzetű” gyerek jár, hogy száznegyvenhat százalékosan vannak feltöltve. Mégsem érzem, hogy panaszkodna. Tényeket közöl velem, amelyeket már hosszú évek óta elfogad, pontosabban elvisel. Majd rögtön utána mutogatni kezdi azokat a kézimunkákat, himnusz terítőket, rajzokat, falon, polcon, asztalon elhelyezett kis műalkotásokat, szekrény mélyén rejtőző mindenféle műtűroket, amelyeket a gyerekek csináltak. És beszél arról, hogy milyen aranyos kis kolléganőkkel dolgozhat, és arról, hogy a szülőkkel is mennyit kell foglalkozniuk, és arról, hogy...

Hallgatom. Erdre már nem is gondolok, a pedagógusok hivataloszeretéről medítok, azon, hogy miért van az, hogy az ilyen alkalmi emberek éppen a legnehezebb körülmények között dolgoznak. S rájövök, hogy ez majdhogynem törvényszerű, mégis nehezen elfogadható helyzet. Az óvoda vezetője minden átmenet nélkül az érdeki óvodáról kezd beszélni, visszazökkenve engem is az eredetileg tervezett gondolatmederbe.

— Voltak már az Erden felépített óvodák?

— A gyerekekkel még nem — kapom a választ, de én már körülnéztem. Szaglásztam egy kicsit — húzza be a nyakát pajkosan. — A régi épületbe kijártunk nyaranta, amikor nálunk festettek, tataroztak, de az akkor csak kiegészítő óvoda, még inkább amolyan üdülő volt. A mostani nagyon mutatós. Belülről is. Csak felül kellene vizsgálni néhány dolgot. A mászókat alatt például be-

ton van. Nem szerencsés. Bent túlságosan sima a padló, attól félek, csúszkálni fogunk. Gondoltam is rá, hogy viszek valami súrolóport vagy egyebet, és egy kicsit feléresítem — neveti el magát Ica néni, majd int, hogy csak viccelt, ne vegyem komolyan. — Azért jó lesz nekünk ott kint. Különösen a gyerekeknek. Sokszor elgondoltam már magamban, hogy mi mindent fognak azok ott csinálni... Lesz velük elég gondunk, nagyon figyelniük kell majd... De megoldjuk valahogy! Higgye el, ajándék ez a gyerekeknek.

— Mit szólnak mindehhez a szülők?

— Előkészítettük őket. Tartottunk egy szülői értekezletet, elmondtuk nekik, hogy mit tervezünk. A többség örült, néhányan aggódtak. Egyesek azt mondták nekem, hogy nem jó a gyerekeknek az, ha hosszabb időre elszakad az apukától, anyukától. Megmondtam nekik: nekem éppen ellenkező a véleményem. Tanuljon az a gyerek már ilyen korban is egy kis önállóságot, igitis szakadjon ki egyszerűen a családi fészekből! Egy-két pipogya gyerekek határozottan hasznos egy kis „elkapcsolódás”. Ne értsen félre! Tudom én azt jól, hogy meg kell találni a módját, milyen formában tartson ez alatt a két hét alatt is kapcsolatot a szülő és a gyerek. Amikor nyaranta kint voltunk, megbeszéltem a szülőkkel, hogy írjanak a gyerekeknek egy üdvözlőlapot, vagy ilyesmit. Bizony, volt olyan gyerek, aki nem kapott semmit a szüleitől. Ezeknek a saját leveleinket mutatjuk meg, és — remélem, kegyes család — még azt is elmondjuk, hogy mit írt benne a kedves anyuka, apuka.

Egyébként — éppen szakaszvezetőnk kezdeményezésére — a kezdeti tapasztalatok alapján a gyerekeket szombat (szabad szombatos heteken már pénteken) autóbusszon hazahozták, hogy a hét végét családi körben tölthessék.

A Cházár utcai óvodások már voltak az új érdeki óvodában. Ők voltak az első fecskék. — Tapasztalataikra lennék kíváncsi — mondom az irodában összegyűlt fiatal óvónőknek. Tudom, önök kivétel nélkül vállalták, hogy végig ott lesznek a gyerekekkel...

Összenéznek, mosolyognak, mérlelik, hogy azt mondják-e, amit nyilván többször megbeszéltek egymással. Végül is szinte szavakat hallok, mindenkinek van kiegészítése, hozzáfűzni valója az elmondot-

eseménye volt a városnak. Jelenlétükkel megtisztelték a kiállítás rendezőit a Minisztertanács Tájékoztatói Hivatalának, a baráti országok nagykövetségeinek, a megye és a város tanácsának, pártszervezetének és természetesen a Posta-vezérigazgatóságnak és a Debreceni Postaigazgatóságnak a képviselői.

A jubileumi sajtókiállítást Kövesdi Ferencnének, a Posta Központi Hírlap Iroda igazgatójának köszöntője után Jakabics Árpád, az MSZMP Szolnok városi Bizottságának titkára ünnepi beszéddel nyitotta meg.

A kiállítást csaknem ötezen tekintették meg.

Ugróczy Mihály

takhoz. Kiderül, hogy az érdeki „óvodáztatás” még nem volt kellően megszervezve. Október végén voltak kint, akkor, amikor hirtelen hidegre fordult az idő. Ez nem is lett volna baj, csakhogy a fűtés még nem volt megoldva. Fáztak. A gyerekek kaptak melegítőt, az óvónők nem. Napidíjat sem. (Igaz, később kifizették nekik.) A „szolgálat” valamennyiüknek megterhelő volt. Tizenkét órát dolgoztak egyfolytában, ezalatt a megszokottnál többször kellett a gyerekeket áttölteni, mosdatni és egyéb dajkamunkát csinálni. Volt segítség, de nem elég. Nagyon jó dolog ez az érdeki kiruccanás — mondják egybehangzóan — akkor, ha a megszokottnál kevesebb gyerek jut egy óvónőre. A feladat jóval több, mint otthon. A gyerekek mindenestre nagyon élvezték. Az óvodának nagy kertje van, az udvaron sok minden lehet csinálni. (A fűre ugyan nem volt szabad lépni, de csak azért, mert nemrégiben vetették.) Ha mindezek a gondok megoldódnak, az óvónők sem fogják rosszul érezni magukat Erden.

Másnap délután ismét ellátogattam az óvodába, hogy néhány szülő véleményét is meghallgassam. Sorra megkérdeztem öt-hat apukát és anyukát. Lehet, hogy csak a véletlen műve volt, de valamennyien azt mondták, hogy semmi kifogásuk nincs az évenként négyszeri érdeki kiruccanás ellen. Egy-két gyerek ugyan nyugós volt, többen esténként sírdogáltak is, de ezek a gyerekek is rövidesen megszokták az idegen környezetet, a szülőik távollétét. Az érdeki kisgyakban mindenütt ott lapultak a kedvenc játékok, a megszokott, megszeretett babák, állatok, „alvópajtások”. Úgy, mint otthon.

Tóth Pál György

KI MINEK MESTERE?

A közlekedés- és postaügyi miniszter — egyetértve a KISZ Központi Bizottságával és a Postások Szakszervezetével — ez év áprilisában vetélkedőt hirdetett a szállító- és hírlapszolgálatban dolgozó 30 éven aluli fiatalok részére. A versenynél már múltja volt, hiszen 1977-ben a postaforgalom és a pénztárszolgálat, 1978-ban a távbeszélő-forgalom és a táviró-szolgálat területén dolgozó fiatalok mérték össze tudásukat.

Az idei felhívás mintegy 300 fiatalot mozgatót meg. Foglalkoztak behatóan szakmájukkal, készültek a munkahelyi majd a területi döntőkre. Innen már csak a legjobbak kerültek tovább: a hírlapszolgálatból 20-an, a szállítószolgálatból pedig 21-en. Az országos döntőt november 21–22-én rendezték meg a Posta Oktatási Központban. Első nap írásbeli feladat megoldásával kellett számot adniuk a versenyképes politikai és szakismeretükről. A politikai írásbelin 20, a szakmai 100 pontot lehetett szerezni. Másnap bonyolítottak le a szóbeli versenyek. Itt politikából 30, szakmából 50 pont megszerzésére volt lehetőség.

A hét nagy volt, mindenki igyekezett méltóan képviselni saját igazgatóságát és természetesen egyéni helytállása sem volt mellékes szempont. Az első hat helyezett mindkét kategóriában 4000–500 forintos jutalomban részesült.

Juhari Istvánné vezérigazgató-helyettes értékelte a színvonalas versenyt, a győzteseknek Klézli Róbert miniszterhelyettes, illetve Juhász András, a KISZ KB titkára adta át a jutalmakat.

Hírlapszolgálatból 1. Varga Károly (POK), 2. Gebér Károly (Debreceni Postaigazgatóság), 3. Szeli Éva (Soproni Postaigazgatóság), 4. Bányi Magdolna (Miskolci Postaigazgatóság), 5. Szabó Péterné (Miskolci Postaigazgatóság), 6. Dettár Zsuzsanna (Szegedi Postaigazgatóság).

Szállítószolgálatból 1. Szűcs Lajos (Budapesti vidéki Postaigazgatóság), 2. Lelkes József (Budapesti Postaigazgatóság), 3. Fodor János (Budapesti Postaigazgatóság), 4. Stock Anna (Budapesti vidéki Postaigazga-

Aki a Békéscsabáról Orosháza felé vezető úton éri el Csorvást, ezt a szép kis Békés megyei községet, a fák lombjai alatt meghúzódó házikon nemcsak postaládát, hanem színes, képes, napi- és hetilapokkal „feldekorált” kirakatot is talál. Jómagam a Békés megyei Népújság mellett Nők Lapját, Képes Újságot, Ország-Világot, Élet és Irodalmat, sőt friss Népsportot is felfedeztem. Azt hinné az erre járó idegen, hogy a posta kihelyezett újságpavilonja ez a kis házikon, csak a bejárat fölött elhelyezett tábláról tudja meg, hogy szövetkezeti dohány- és cukorka-áruda.

A boltban Neller Istvánné árudavezető előz meg, és teszi fel a szokásos gépies kérdést: — Mi tetszik?

— Az egész kis bolt. Ne értsen félre, nem akarom megvenni. Csak annyira megnyerő... különösen a postai értékcikkek és újságok árusítása miatt.

— A helyi postahivattal szoros a kapcsolatom és szinte testvéri az együttműködésünk. Olyannyira, hogy édességből és a trafikárból a bevétel mintegy 70 százalék, a 30 százalékot pedig az újságárusításból nyerem. Érdekelte is vagyok téve, ez tagadhatatlan, mert például a trafikáru után 7 százalék a szövetkezet árrése, az újságokból viszont 11 százalék, márpedig az AFESZ központja minél több bevételt könyvel el, annál több az én fizetésem is.

Megvételre keresi a szerkesztőség dr. Hennyey Vilmos: A Magyar Posta története című könyvét.

Szomolányi Tibor

POSTATÖRTÉNETÜNK TÁRHÁZÁBÓL

Panaszkönyv a reformkorban

Az 1848-as szabadságharcot megelőző időkben nagyon kevés dokumentum került elő, amely a postások életkörülményeivel, a munkájukkal kapcsolatos eseményekkel foglalkozna. A régi dolgoknak nemigen akadt tollforgató szemtanújuk, ritkán akadt ilyen fehér holló. Ilyen ritkaságból került a kezembe egy mulatságos történet. Írója zavarihező ember: *Toborfy Lajos* postafelügyelő, aki a posták ellenőrzésével volt megbízva, és később, a kiegyezés után, állásáról leköszönve postairódmáni tevékenységet fejtett ki. Az alábbi történetben a miskolci postahivatalban szerzett tapasztalatairól ír.

Halmi Ida

A forradalmat megelőző években naponta közlekedő kocsipostajáratot rendeztek be pest–kassai útvonalon. Ezek a kocsik Kassáról délután négy órakor indultak ki, és rendszeresen éjjel tizenegy-tizenkét óra között érkeztek Miskolcra, ahol a postaháznál már több olyan egyen várt, kinek Pestre sürgős útja lévén, szintén naponta közlekedő eperjes–pesti magánkocsin már nem kapott helyet. Izgatottan reménykedtek, hogy ezen a kocsin talán

A polconok felretett újságok sorakoznak összerakva. — Azokra várnak, akik Békéscsabán vagy Orosházán dolgoznak, és oda-vissza utaznak. Nem kell a városban nekik sorba állni újságért, itt nálam még hiánycikket is kaphatnak, ráadásul egyúttal nálam veszik meg egyéb portékáikat is. — *Havonta mégis mennyi újságot ad el?* — Higgye el, nagyon sokat. Mintegy 20 ezer forint értékűt. Emellett persze a postai kéz-

besítők is foglalkoznak hírlap-terjesztéssel. Sok újság elfogy a községben. Most is azért nincs sem a polcon, sem a kirakataban Szabad Föld, mert mindet eladtam. A legkeresettebb újság. Ebből is látható, hogy szinte alig marad remittenda, visszaküldendő, eladatlan újságom. Talán ez is hozzájárult, hogy szoros a kapcsolatom a helyi postával, sőt, úgy vettem észre, hogy talán még szeretnek is a postások.

Dénes Géza

Őrizzük hagyományainkat

Szikszó nagyközség november 28-án ünnepelte fennállásának 700. évfordulóját. Ebből az alkalomból — a jubileumi év zárásaként — a hagyományokat, valamint Bethlen Gábor és Thököly Imre fejedelem emlékéért felelevenítendő délelőtti 11-kor kürtös harsant a művelődési ház előtt: egy korabeli öltözetet viselő postás indult a feladott levelekkel a szomszédos faluba, Aszalóra. Az ez alkalomból kiadott postai levelezőlapot s a lovaspostával szállított leveleket az emlékbélyegzőn kívül fedélzeti bélyegzővel, majd az aszalói postahivatalban érkezési keletbélyegző-nyomattal látták el.

Pásztor Károly

Jubileumi sajtókiállítás

Olvasó nemzet lettünk, mégis sok újdonságot ad a kiállítás, amely arról tájékoztatja látogatóit, hogy hányféle újság, folyóirat között válogathatnak: aztán miképpen válik az esemény nyomatott tudósítássá, hírré, s hogy az azt tartalmazó hírlap miképpen jut el az olvasóhoz. S hogy az érdeklődés nem lankad, azt igazolja az 50. országos hírlap- és sajtófolyóirat-kiállítás, amelyet november derekán a 900 éve alapított, napjainkban élénken fejlődő megyeszékhelyen, Szolnokon rendezett meg a 20 éve működő hírlappropaganda szolgálat.

A 10 napig nyitva tartott kiállítást nagy érdeklődés kísérte. Már a megnyitó társadalmi

eseménye volt a városnak. Jelenlétükkel megtisztelték a kiállítás rendezőit a Minisztertanács Tájékoztatói Hivatalának, a baráti országok nagykövetségeinek, a megye és a város tanácsának, pártszervezetének és természetesen a Posta-vezérigazgatóságnak és a Debreceni Postaigazgatóságnak a képviselői.

A jubileumi sajtókiállítást Kövesdi Ferencnének, a Posta Központi Hírlap Iroda igazgatójának köszöntője után Jakabics Árpád, az MSZMP Szolnok városi Bizottságának titkára ünnepi beszéddel nyitotta meg.

A kiállítást csaknem ötezen tekintették meg.

Ugróczy Mihály

Tóth szaki megvan?

Jutalomutazáson Moszkvában és Leningrádban

A korábbi évekhez hasonlóan november elején most is 50 postás utazott a Szovjetunióba: társadalmi aktivisták, tisztségviselők, brigádvezetők, jól dolgozók. A mostani út abban különbözik az eddigiektől, hogy én is ott lehettem. A Posta Központi Hírlap Iroda egy lehetőséget kapott és a szerencse nekem kedvezett. Ezúton is köszönöm mindenkinek, aki ezt lehetővé tette.

Nagy izgalom előzte meg az utazást családom körében. Mindenki ellátott jó tanácsokkal, gyermekeim kívánságokkal. Én magam is lázasan készültem a nagy ismeretlenbe. Egyedül, férj és gyerekek nélkül, ismerősök nélkül. Mit vigyek magammal, mit vegyek fel stb. — ezer megválaszolatlan kérdés.

Végre elérkezett a várva várt nap. Reggel 6-kor találkozás a szakszervezet székháza előtt. A fogadtatás csodálatos volt, terített asztal és hozzá csupa barátságos arc. Egy pillanat alatt elfelejtettem korábbi gondjaimat. Egy-két jó szó, tanács, eligazítás és irány a repülőtér. Szervezetten, fegyelmezetten, gördülékenyen ment minden.

Beszállás, és irány Moszkva. Mire magunkhoz tértünk, már ott is voltunk. Már vártak bennünket, és a hivatalos formák után két csoportra osztva, autóbusszal szállítottak. Itt kezdődött az én bajom. Nem volt meg a létszám. Keresés,

újra számolás. Hol van Tóth szaktárs? Ki ismeri? Az előbb még megvolt. Most mi lesz? Feltehetően elment egy másik magyar csoporttal. Végre megkerült, és attól kezdve minden kirándulás kezdete és vége: Tóth szaki megvan?

Moszkvai tartózkodásunk három napig tartott. Kényelmes szállodában helyeztek el, közel a Vörös térhez. Ez tette lehetővé, hogy már első este két metrómegálló után magam előtt láttam azt a képet, melyet nem lehet elfelejteni: csodálatos esti fényben, ünnepi megvilágításban a sokat hallott, tanult és eddig csak a tv-ben látott VÖRÖS TERET. A látvány leírhatatlan, és közben az idő este 21 óra: órszög-váltás a Lenin-mauzóleum előtt. Nem voltam sem álmos, sem fáradt, nem fáztam a mínusz akárhány fokban.

Ellátásunk különös, de kitűnő volt. Oroszos ízek a franciás ételekkel együtt. Lazac, puros kaviár, halsaláta, na meg egy kis vodka. A társaság hamar összelelegedett és a hangulat végig jó volt.

Következett a nagy ki mit tud — postás módra. Vásárolni mentünk. Jött a GUM, meg a CUM, meg a műszaki bolt. Az esti eligazításnál — ugyanis éjféli előtt nem sokkal Leningrádba indultunk — láttuk, hogy csomagjaink száma megduplázódott.

Reggel a hálókocsi ablakából kitekintve, hófehér havas táj

fogadott. Megérkeztünk Leningrádba, észak Velencéjébe, ebbe a folyóval és sok csatornával átszelt városba. Szállodánk (Leningrád szálló) a Néva partján állt, és a szobám ablakából pont az Aurora cirkálót láttam. Idegenvezetőnk mindent elkövetett, hogy a rendelkezésre álló rövid időt, ismereteinket gazdagítva töltsük el. Előadásban helyet kapott a múlt, amelynek emlékeit tisztelettel őrizi a ma embere. Felidézte a II. világháború szörnyű emlékeit, és a Piszkarjovói temetőben csoportunk kegyelettel adózott a hősök emlékének.

Estéink vidám hangulatban teltek. Egyik nap a jégszínházban néztük meg a moszkvai jégrevü vendégfellépését, másnap pedig a Kis Opera és Balettszínház előadásában gyönyörködtünk. A Szovjetunióban a színházi viselkedésnek hagyománya van. Az előadás megkezdése előtt teázunk, vacsoráznak, fagyaltotznak, pezsgőznek a nézők. Szakszervezeti vezetőnk kedves meghívására mi is eleget tettünk ennek a szokásnak, már mint a pezsgőivásnak.

Városnézés során voltunk a Péter Pál erődben, a Téli Palotában, Puskinóban, az Izák székesegyházban. Ismereteket szereztünk a pravoszláv egyházról, arról, hogy Szűz Máriát isten anyjának nevezik; egy kevésbé jól tudó tolmács a szövegben előforduló isten anyját felcserélt szórendben fordította le hallgatóságának.

Jutott idő itt is szabad programra, hiszen mindenkinek volt még tartalék pénze. A keszthelyi Rózsikának meg idősebb férfitársaival kapott megbízatását kellett teljesítenie, az állítólag mindenre jó VIPROSAL kenőcsöt kellett beszereznie. Biztos, ami biztos, én is hoztam egyet a papának. Sajnos, a hat nap gyorsan elszaladt, búcsúvacsoránkat a repülőtérre fogyasztottuk el. Sikeres útlevél- és vámvizsgálat után, újra a TU 154-es gépen.

Hurra, Férihegy. Szerencsés landolás, itthon vagyunk. A szakszervezet autóbusszal várt bennünket, és szállított mindenkit a kívánt helyre.

Nagyszerű élmény volt, köszönöm.

Pazsiczki Istvánné

Tizenhét feladat a 45 ezres programban

A több mint 1100 fős, jól képzett szakembereinkkel rendelkező Posta Központi Kábelüzem a jelek szerint az év végéig teljesíti a 45 ezres programból a reá eső feladatokat. Erről és az 1981-es tervekről, továbbá a szakszervezet által nyújtott segítségről beszélgettünk Szöllősi János igazgatóval és Molnár Ferencné szb-titkárral.

— Ismeretes, hogy a Kábelüzem feladata a nagyobb beruházásokkal összefüggő kábelépítés egyrészt a budapesti helyi hálózatban, másrészt az országos távkábel-összeköttetésekben. Így természetesen mi is részt vettünk a postának az egyik legjelentősebb idei munkájában, a terven felüli 45 ezer új főközpont-kapacitás létesítésében.

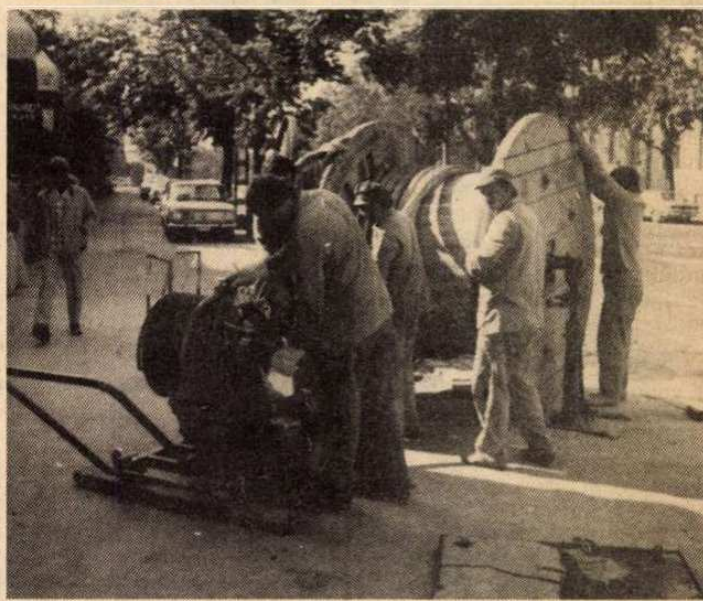
— Üzemünk a törzshálózat kiépítésén dolgozik, kedvező eredménnyel. Örömmel mondhatom, hogy ez év végéig a részünkre kitűzött feladatokat teljesíteni fogjuk — tájékoztat Szöllősi János igazgató.

Az üzem 17 olyan építési és szerelési munkát adott át ez év folyamán, amelyek a már említett programhoz kapcsolódtak. A szerteágazó, nagy lelkiismeretességgel és komoly szakismerettel igénylő feladatok végrehajtásában az üzem egész műszaki gárdája részt vett: mérnökök, technikusok, fizikai dolgozók osztottak a különböző jellegű tennivalókon.

A kitűzött célok eredményes teljesítését több tényező együttes segítette elő. Ezek között elsőként kell említenünk az üzem dolgozóinak áldozatkész, felelősségteljes munkáját. Ezt számottevő mértékben segítette az elmúlt három évben végbe ment technikai fejlődés, amely a gépesítésre és a műszerezettségre terjedt ki.

A Posta Központi Kábelüzem a kábelhálózat mérésére két kábelmérő kocsit rendelt be a nyugatnémet Siemens művektől vásárolt mikroprocesszorral vezérelt műszerekkel. Egyéb műszereket Hollandiából, valamint Svájcban importáltak. Megszüntették a kézzel való kábelbehúzást. Ez egyrészt megkönnyítette, másrészt gyorsabbá tette a munkát — mondja Szöllősi János.

— Az 1981-es feladatok semmivel sem könnyebbek, sőt növekednek az idejekhez képest. Az üzem felkészült rájuk. Polytatjuk a gépesítést, külföldről behozott gépekkel és

műszerekkel. Ez feltétele annak, hogy korszerű, megbízható hálózatot építhessünk. Az üzem a növekvő feladatokat nem létszámemeléssel, hanem a munka alaposabb megszervezésével, a munkaidő jobb kihasználásával kívánja megoldani.

A széles körű tennivalókra való mozgósításban tevékeny részt vállal a szakszervezet is. Erről Molnár Ferencné szb-titkár így nyilatkozott:

— Üzemünkben eredményesen működnek a szocialista brigádok. Számuk jelenleg 39, és 359 dolgozót tömörítenek. Dolgozik nálunk 40 honvédségi brigád is.

— A munkaverseny-mozgalmak résztvevői évközi felajánlásaikkal az üzem nagy munkáihoz kapcsolódnak. Így volt ez a 45 ezres program esetében is. Ezt igyekszünk elősegíteni

a feladatok ismertetésével, a tennivalók tudatosításával, a munkára való mozgósítással. Ebben nagy segítséget nyújt a volt osztálybizottságok nemrég felváltó, sokkal rugalmasabb főbizalmi-rendszere.

— Élénk szocialista brigádjaink társadalmi tevékenységére. Figyelemre méltó, hogy megszerveztük a 420 perces mozgalmat, a kommunista műszakot. Ennek során több mint 1 millió forint értékű munkát teljesítettek a dolgozók. A kapott bért a X. kerületi gyermekintézmények javára utalták át. Patronálnak egy óvodát és egy általános iskolát.

— A művelődést sem hanyagolják el a brigádok. Vetélkedőt szerveztek például hazánk felszabadulásának 35. évfordulójára és József Attila születésének jubileumára.

Karczag László

Továbbra is közénk tartoznak

Vidám beszélgetés a Posta Központi Járműtelep nyugdíjastalálkozóján

A Posta Központi Járműtelep alapszervezetének 435 nyugdíjas tagja van, az aktív dolgozók létszámának egyharmada. A nagy létszám körülmények között gondoskodást igényel a szakszervezeti bizottságtól és a nyugdíjasszervezettel tagú választott vezetőségétől. Akad is feladata bőven: beteglátogatás, üdültetés, egyéb gondoskodás. Megállapíthatjuk, hogy a beérkező

üdülési igényeket mind kielégítettük: erre az előző években nem volt példa. Idén csaknem 120 nyugdíjast tudtunk üdültetni. Az indokolt segélykérelmeket is kielégítettük. Gondoskodunk nyugdíjasaink szórakoztatásáról is. Kirándulásokat szervezünk, s a szervezett TIT-előadásokon is mindig nagy a létszám.

Az igen eredményes és mozgásgazdag év záróaktusaként két részletben megrendeztük az idei nyugdíjastalálkozót is. Az üzem nevében az szb-titkár köszöntötte a megjelenteket, majd Szuhai Balázs színművész szórakoztatta a megjelenteket. A műsort követően vidám hangulatban, zenésző mellett zajlott a vacsora, beszélgetéssel, élmények felelevenítésével.

Póta István

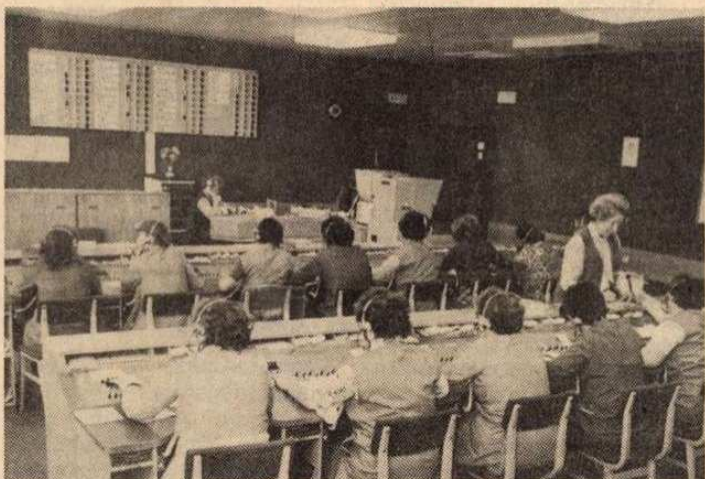
A kisvárdai járási szakszervezeti bizottság november 22-én rendezte meg a már hagyományosnak mondható nyugdíjastalálkozót. A találkozon 19 szaktársunk jelent meg.

Póznér István, Kisvárdá 1 postahivatal vezetője és Rozinka János szb-titkár köszöntötte a vendégeket. A megjelentek nevében Fülöp Jánosné, Jéke fiókpostája egykori vezetője mondott köszönetet a rendező bizottságnak.

Kozempel Zsuzsa

Írta: Toborfy Lajos

Üzembe helyezték Győr új központját

Korszerűen kiképzett helyközi munkahelyek

oly utazókat által, akik Kassán egész Pestig váltottak jegyet. Ezt nagyon jól látta a kereskedő, de nem tudott sorsába bele-nyugodni, betolakodott az irodába és ott újra elkezdett izagáskodni, hogy mivel ő kétszeresen befizette Pestig az útiköltséget, neki a kocsin okvetlenül helyet kell, hogy adjanak.

A postamester-helyettes kezelő előbb illendően csillapítgatta a házastársakodót, kérte, távozzék szépszerével a hivatalból, és ne tartsa fel őket a kölcsönös átvétel és átadás közben, vegye vissza az erőszakkal ott hagyott pénzt. De semmi jó szó nem használt: utóvégre is a kezelő türelmét vesztvén szépen kilődította ő kezélmét az ajtón, és utána dobta a két darab rongyos tízforintos bankjegyet, kicsukta őt az irodából.

A kereskedőnek azonban még ez sem volt elég. Ordítózni kezdett az udvaron, hogy őt nyilvános közhivatalból ki-dobták, hogy ő emiatt följelent tesz, és dühében sarkával elkezdte rugdosni a postaajtót.

Ez már a postamester-helytestest is kihozta szokott türelméből, neki bőszülve kirohant az udvarra és úgy fölta-szította a keze ügyébe került kurta kereskedőt, hogy az egész hosszban hanyatt bukkott, ekkor aztán kiragadván a kocsi mellett ácsorgó postalegény kezéből az ostort, annak nyelével úgy végig páholta hevenyében, a földről még föl sem tápaszkodó és folyvást óbégató exutazót, mint annak a rendje, — elmondván reá azon áldásainak legcifrabbikát, amelyeket még huszár őrmester korában könyv nélkül megtanult.

Ezután, kissé lecsillapodott indulattal visszatért a kezelő az irodába, és nem törődött többé a künn még folyvást de már hallkábban jajveszékelt boltossal, hanem bevégezte félbehagyott munkáját, és kikísérte kocsiját a kalauzt, besietett az irodába, hogy ott a világot kioltván, valahára haza mehesse aludni. Ámde, ott bent nyugtalanul várt reá a kereskedő, alacsony természetnek egész magasságában kife-szülve követelte a panaszkönyvet, amit a kezelő szó nélkül átnyújtott neki, de ugyanakkor az égőt is elfújván, karonfogta a kis kereskedőt ezen szavakkal: Tudja mit? Most már késő van, a hivatalos órák is lejártak, menjünk hát haza, aludjunk egyet, reggel aztán újra kezdhettük, és fölilem te-le firkálhatja az egész könyvet, hanem most a ... papájának sem maradok tovább. Ezel kezd beárta a postahivatal ajtaját és az egészen elámult kereskedőt ott hagyta a kapufel-fánál.

A kezelő arra számított, hogy a kereskedő haragja elmúltával eláll szándékától, hogy az esetet a panaszköny-be bejegyezve följelentse. Ámde csalódott, mert a kis kereskedő reggel nyolc órakor már ismét ott volt a postán. Elő-kérte a panaszkönyvet, neki ült és tele firkált két egész lapot, szépítve saját hibáit, míg a kezelőnk irányában elkövetett méltatlanságait a legkirívóbb színekkel ecsetelte: miként dobta őt ki a kezelő, hogyan káromkodott és szidalmazta, és milyen irgalmatlanul elverte, az erre vonatkozó orvosi leletet is mellékelte panaszához, aztán szó nélkül eltávozott.

Hogyan áll a postai gépkocsik kihasználtsága?

Látogatás a Szegedi Postaigazgatóság Gépjármű Szállítási Üzeménél

Júniusi számunkban arra kerestünk választ: hogyan áll a postai gépkocsik kihasználtsága? A kép, amelyet nyújtottunk, bármennyire törekedtünk is a teljességre, kissé egyoldalú volt, mert hiszen annyit rögzíthettünk csupán, amennyit a Vezérigazgatóságon és a Központi Járműtelepen látnak (láthatnak) a szakemberek. Természetesen ez sem kevés, ám mégis szükség van arra, hogy más, újabb szemszögből is görcsö alá vegyük a témát. Vizsgálódásunkat éppen ezért a Szegedi Postaigazgatóságon folytattuk. A választás — mint majd a későbbiekben látni fogjuk — csöppet sem volt véletlen.

— A vidéki igazgatóságok egészen más helyzetben voltak és vannak, mint a Központi Járműtelep — kezdi az ismer-tetést dr. Hajász Bertalan, a Szegedi Postaigazgatóság for-galmi osztályának szállítási csoportvezetője. — A hatvanas években kibontakozott decen-talizálási folyamat eredménye-ként megalakultak a gépjár-műszállítási üzemek a vidéki igazgatóságok keretében, s így jött létre 1961-ben negyvenkét kocsival a szegedi üzem. Ebben is mutatkozik az eltérés: a Pos-ta Központi Járműtelep tulaj-donképpen önálló, középfokú postaszerv, rangban gyakorla-tilag azonos a vidéki igazga-tóságokkal, a gépjárműszállí-tási üzem viszont műszaki vég-rehajtó szerv.

És éppen ebből adódnak a speciális, a Központi Járműte-lepével aligha összehasonlítha-tó feladatok. A járműtelep szerződéses viszonyban áll a járművek főhasználóival; a vidéki üzemeknél azonban az üzemben tartó és az alkalmazó ugyanaz, gyakorlatilag egy-azon zsebből finanszírozzák. A szerződéses feladatok el-enyvezők: a Rádió- és Televí-zióműszaki Igazgatóság, a Helyközi Távbeszélő Igazga-tóság néhány gépkocsiját vet-ték át; ez érthető is, hiszen botosrák volna a Budapesttől távol eső vidékeken használt autókát a fővárosban gara-szifrozni, szervizelni, karban-tartani, ápolni, javítani.

Három megyében

A Szegedi Postaigazgatóság tevékenysége három megyére — Bács-Kiskunra, Békésre és Csongrádra — terjed ki. Az üzem központja természetesen Szegeden található, ám itt is érvényesül az a szempont, hogy a központtól távolabb „dolgozó” járművek lehetőség szerint munkaterületükhöz kö-zel állomásoznak. Éppen ezért megyei, körzeti garázso-kat hoztak létre Szegeden, Békéscsabán, Kecskeméten, egy kisebb Kiskunhalason; ezek az egységek telexen tartanak összeköttetést egymással, s ön-állóan dolgozzák föl a menet-leveleket. Szegednek már kész, földolgozott anyagot, adatokat küldenek. Kiskunhalas kivéte-lével nemcsak javítóbázissal rendelkeznek, hanem saját üzemanyag-töltő állomással is (erről a későbbiek során még szó lesz); a körzeti garázsok-nál kisebb egységeken azon-ban — kevés kivétellel — még javítási lehetőség sem nyílik. Ilyen kisebb garázsok vannak Gyomán, Szarvason, Szentesen, Hódmezővásárhelyen (itt mű-hely is található), Baján, Kalo-csán, Kiskunfélegyházán. Raj-tuk kívül természetesen létez-nek még beálló, tárolók is.

A javítás a Szegedi Posta-igazgatóság négy bázisán: Sze-geden, Kecskeméten, Kiskun-halason és Békéscsabán törté-nik. Baján egy, a fölfeljesztés alatt álló Hódmezővásárhelyen három szerelő dolgozik. Ám mindenfajta javításra egyedül Szeged alkalmas.

— Amikor a mostani hely-zet kialakult — folytatja dr. Hajász Bertalan —, elég mos-tohák voltak a körülményeink. A kocsik szaporodásával ter-mészetesen javítási lehetősé-geink is fejlődtek, bár nem olyan mértékben, mint ameny-nyire ezt a korszerűség igazán

lat; ezek valamennyien szin-tén meghatározott menetrend szerint végzik a munkájukat.

Csúcsra épült kapacitás

Nos, a problémák, a nehé-zségek a járáti rendszerben gyökereznek — említettük. A járművek kihasználtsága több fórumon fölvetődik, de nem szabad szem elől tévesztünk, hogy a postánál egészen más paramétereket kell alkal-mazzunk, mint — tegyük föl — a Volánnál, netán a Belke-reskedelmi Szállítási Vállalat-nál. A posta szolgáltató válla-lat (még ha — tegyük hozzá — színtén — olykor-olykor ha-tósági feladatokat is betölt), és a feladatait az előírásoknak megfelelően el kell látnia, hi-szen a munkájára rendkívül érzékenyen reagál a közvéle-mény. Sokszor meg kell alkud-ni: a gazdaságosság nem lehet a legfontosabb szempont, kü-lönösen akkor nem, amikor az esetleg, a munka biztonságának rovására mehet — vélekednek a Szegedi Postaigazgatóságon.

Mit is értenek ezen? A szállítási java része éjszaka törté-nik, mert a küldeményeknek — főként a hírlapnak — reg-gelre meg kell érkezniük a kéz-besítőhöz. Nyugodtan azt mondhatjuk, hogy ez szállítási csúc — és a postának a kapa-citását erre a csúcsra kell épi-tenie. Napközben pedig a jár-művek egy része munka nél-kül áll. S tulajdonképpen azok is, amelyek a jegyzékelő jára-tokat látják el. A 608. számú például reggel 5 órakor indul Kecskemétre, az útjába eső postahivatalokat érintve 8 óra körül érkezik meg. Visszafelé délután 3-kor indul, és megér-kezik este 6 óra körül. A két út között az ötvenhárom, speciális jármű áll, más munkára alig-ha alkalmas (volt kísérlet arra, hogy az egyik járat nap-közben kiflit szállított), s bár az országos vizsgálatnál a fu-varóra és a menetóra arányát veszik figyelembe, az értéke-lésnél nem szempont az, hogy mire használható még ez a kocs. A körjáratok — számuk kevés — napközben csomago-kat kézbesítenek, de a járatok jobbára kis településeken vé-gyeznek, s a csomagkézbesítés főként városban jellemző. De még ha nagyváros — például Baja — is a végpont, az ötton-nás IFA nem tud a szűk ut-cácskákban forgolódni.

Gombhoz a kabátot?

A másik nagy terület a mű-szaki feladatok ellátása; két nagyüzem igényli a gépkocsi-kat: a távközlésiek és a háló-zatépítők (az előbbiekhöz há-rom megyei üzem tartozik). Ide sorolhatjuk a magasépítő-

ket is, ám az ő munkájuk a többihez képest elenyésző.

— A hálózatépítők munka-csapatokban dolgoznak — fű-zi tovább elbeszélése fonalát dr. Hajász Bertalan —, művezető-vel; ők elsősorban munkás- és anyagszállítási feladatokat ró-nak ránk. Meg kell mondanom, sokszor nehéz helyzetbe kerü-lünk, ez ugyanis az egyik leg-fájdalmasabb pontunk. A vezérigaz-gatóság szakemberei azt hang-súlyozzák, hogy a munkacsa-patok létszámát a járművek-hez szabjuk. A célunk a leg-jobban a vegyes IFA-k felel-nek meg, gépkocsivezetővel együtt tíz személyt szállítanak, s elviszik a szükséges anyago-kat, szerszámokat is. Csakhogy a tíz, pontosabban kilenc férő-hely kevés, mert egy csapatve-zető a leggazdaságosabban mintegy tizenhat ember mun-káját tudja irányítani. Vala-kinek tehát a plátón kellene utazniuk. Csakhogy egyfőől a SZOT irányelveinek megfele-lően éppen a teherautós mun-kásszállítást szüntették meg, másrészt ki legyen az, akinek a kellemetlenebb, kényelmet-len helyzetet el kell viselnie. Több személyes buszok vásá-rálása, valamint több teherautó munkába állítása — nem is beszélve a több járművezető-ről — igencsak gazdaságatlan volna. Vagyis: nem szabad a gombhoz varni a kabátot. S ráadásul nehéz is az autóbusz-ra alapozni, mert amunka-hely változó; más a helyzet, ha sürgős határidős feladatról van szó; s végezetül külön-leges szempont a járművezető lakóhelye is.

Nagyobb tekintély

Ezzel azonban már elérkez-tünk a szociálpolitikai felada-tokhoz, amelyek ismertetésére a legilletékesebb a szakszerve-zet. Képviselőjében Olajos Árpád, a területi szakszervezeti bizottság közgazdasági munka-társa beszél:

— Elsősorban is vissza kell kanyarodnom a jegyzékelő já-ratokhoz, amelyek gyakorla-tilag napközben munka nélkül várakoznak. Hangsúlyozom, hogy a Szegedi Postaigazgató-ság is maradéktalanul alkal-mazza a munkaügyi előírás-o-kat, ám a járművezetők mun-kaidejének egy része impro-duktív. Ez alatt várakozni kényszerülnek, éppen ezért több helyütt szobát vagy la-kást bérelünk a számukra, hogy legyen hol pihenniük.

Természetesen itt is érvé-nyesül az a tendencia, hogy a járműveket lehetőség szerint ne főfoglalkozásúak vezessék. A háromszázhetvenegy rend-szeres szolgálatból mindössze százhuszonhatet lát el főfog-lalkozású gépkocsivezető, a többi — fordarendszerben — olyanok, akik munkaszak-üzlet

kapják a gépkocsit. A külterü-leti kézbesítők pedig kivétel nélkül saját maguk vezetik a járműveiket, jobbára lovasok-ból, lovas kocsisokból, kerékpá-rosokból, motorosokból képez-tük ki őket. S tegyük hozzá, ezzel meg is nőtt mind a pos-tások, mind a posta árszói, mert biztonságosabbá vált a szolgálat. Bizonyos fokig ja-vult a munkafegyelem is, és a legkritikább esetben találko-zhatni olyan ittas postással, aki valamilyen járművet vezet.

A járművek ki-, illetve föl-használásához a legszorosab-ban hozzátartozik a kiszolgálásuk. Az utóbbi időkben nagy-mértékben változott — javult — a helyzet, annak eredmé-nyeként, hogy végrehajtották a járműpark tipizálását. A Sze-gedi Postaigazgatóságnak Vol-gái, Ladái, IZS-ei, Roburjai, IFA-i, Barkasai, UAZ-ai van-nak — így gyakorlatilag vala-melyest tipizálni lehetett a föl-készítést is.

— A gépkocsiknak csak a kisebb része parkol a telephe-lyen — veszi vissza a szót dr. Hajász Bertalan —, a külterü-letek jobbára a hivatalokban, a körzetmesteriek a mestersé-geken, s vannak olyanok is, amelyek a járművezető laká-sán.

— Engedményt kellett az üzemnek tennie — fűzi hozzá Olajos Árpád —, mert tulaj-donképpen hogy festene, hogy a munkásszállító járművek mindenkit a lakáshoz visz-nek, csak épp a járművezető-ket nem, pedig sokszor húsz-harminc kilométerre is laknak onnan, ahol végeznek.

Mint arról már szó esett, a javítások zömét a saját műhe-lyekben végzik el, ám az al-katrészellátás rendkívül ne-héz. Az erre hivatott központi szervezet csöppet sem tölti be a szerepét. Fájdó pont: az egész ország területéről szerzik be az alkatrészeket, amelyeket aztán a szegedi központ küld el oda, ahol szükség van rájuk. Ám egyrészt típusokhoz sok a hiány-cikk; a fődarabcsere sem megy, Szegeden van egy saját fel-újító műhelyük, de sokszor helyben is barkácsolnak. Nem egy újítás születik ebből — a szállítási üzem újítási tevé-kenysége többek között emi-att is kiemelkedik a postán. A körzeti garázsok egyébként minden motormunkát elvégez-nek, a lakatosmunka és a fes-tés lehetőségei korlátozottak, bár egyre több helyen már erre is nyílik mód.

Újítások kényszerből

S a központ munkatársaival végezetül beszéljünk a jármű-vezetők bérezéséről, ösztönzé-séről is. A főfoglalkozásúak természetesen megkapják a nomenklatúra szerinti bérü-letet, ezenkívül azok, akik vala-milyen munkában részt vesz-nak, különmunka-végzési áta-lányban is részesülnek. S vé-gezetül van a negyedévenkénti prémium, amely egyúttal tartalmazta az üzemanyag-ta-

karékosságot ösztönző díjat is. Ám a főfoglalkozásúak csak a három nagy helyen tankolnak saját kútnál, a többiek — az üzemanyag-utalvány megszü-n-te óta — ellátmányt kapnak, s ha a megállapított normából megtakarítanak, nő a jövedel-mük. A Szegedi Postaigazgató-ság azonban azoknak is kifizeti a megtakarított mennyiség forintértékét, akik saját töltő-állomáson tankolnak. S mert a távolsági szolgálatot ellátók-nak nagyobb lehetőségük nyí-lik a takarékosagra, mint a folyton fékezésre-gyorsításra, megállásra-elindulásra kény-szerűl csomagkihordóknak, ez a különbség lehetőséget nyújt egyrészt a jobb munkát végzők differenciáltabb pre-mizálására, másrészt szükség van a prémiumrendszer meg-reformálására is, nem valami-féle egyenlősdi alapon, de mégis nivellálódó.

Más a helyzet a nem főfog-lalkozásúaknál, ahol ugyan-csak szükség van az üzem-anyag-megtakarítás ösztönzé-sére — annál is inkább, mert a több ember által vezetett járművek hamarabb elkopnak, tehát a kocsikat jobban kell kímélniük. S a gond ezzel kapcsolatban épp a leírási idő és a tényleges elhasználó-dás közötti feszültség. A Bar-kas futásnormája például szá-zhatvanezer kilométer, de jó esetben évente harmincezer kilométert tesznek meg, így hat-hét esztendő alatt futnak „nullára”. Ez nem is volna baj, de hamar elkopnak, s mind több a baj velük. Viszont a legjobban fölkészített gépkoc-sikat a távolabbi munkahely-eken dolgozók kapják.

Kevés a szerelő

Látogatásunkat a Szegedi Postaigazgatóságnál a kecske-méti körzeti garázsban fejez-tük be. Sz. Varga László ga-rázsvezető korábban kézbesítő volt, 1961-ben került erre a munkahelyre, amikor létre-hozták. Előbb a főpostán dol-goztak egy sufniban, aztán egy maszek házban voltak albe-rletben, végül a mai helyükre költöztek, amit 1975-ben átépít-tettek. Szükség volt a följújí-tásra, mert a mintegy negyven kocsi zöme az utcán állt. Még nagyobb volt a szaporulat ak-kor, amikor kiépült a külterü-leti kézbesítés rendszere — 1971 után —, s éppen ezekre kell fordítaniok a legtöbb en-ergiát is. Három szocialista bri-gád végzi a munkát; tizen-egy szerelőjük van, s ez azt je-lenti, hogy aránylag jól állnak, mert a Szegedi Postaigazgató-ságnak összesen hatvanhét szerelője van (fele a szüksé-gesnek), pedig az egészséges arány szerint négy kocsi-ra kel-lene jutnia egynek. Kecskemé-ten csaknem ezer szemlét vé-geztek az idén, valamint hu-szonhét hatósági vizsgát; ez utóbbiak száma az egész igaz-gatóságon a kétszeresére nőtt azóta, amióta az állami jármű-veket két évente kell időszak-i tartalmazta az üzemanyag-ta-

Egy éve vette át a posta a 20000. Robur kocsit — az alkatrészellátás mégis akadozik

Gyulay Zoltán

Két postásnemzedék, két miskolci postás klub

Most már elmondhatjuk, hogy Miskolcon két postásklubunk van. Egyik az 1976 óta működő ifjúsági klub, a másik pedig a novemberben alakult postás nyugdíjas klub.

Kezdjük az ifjúsági klubbal, mert nemrég igen szép kitüntetésben részesült. Miskolc városi Klubtanácsa az 1979. évre pályázatot hirdetett a „Kiváló Ifjúsági Klub” kitüntető cím elnyeréséért. Feltétel volt a klub vezetősége által készített tartalmas évi program és annak maradéktalan betartása. Figyelembe vették a KISZ és a klub közötti kapcsolatot, valamint a klubtagok társadalmi munkáját. A városban nyolc ifjúsági klub nyerte el a kitüntető címet, köztük a postás is. A kitüntető címmel járó 5000 forint pénzjutalmat Varga Zoltán, a KISZ városi bizottságának első titkára adta át Laczkó László klubvezetőnek. A kitüntető cím és jutalom elnye-

rését nagyban elősegítették az országban működő több postás ifjúsági klubbal más-más helyen tartott baráti találkozók. Ilyen találkozó volt Nyíregyházán, Miskolcon, Egerben, Pécsen. A két-két napos találkozók alkalom nyílt arra, hogy egymás jó munkamódszereivel és a vendéglátó várossal, annak környékével megismerkedjenek.

A siker Laczkó László klubvezető jó szervező munkáját dicséri.

Reméljük, hogy idő múltán a postás nyugdíjas klub hasonló sikereiről is beszámolhatunk. Egyelőre azonban csak az első, alakuló összejövetelt tudjuk ismertetni.

November 10-én a miskolci postaszervek nyugdíjasait virággal díszített, terített asztal várta a postaigazgatóság kultúrtértermében, a Miskolci Postás Nyugdíjas Klub megalakulása alkalmával. A terem délután

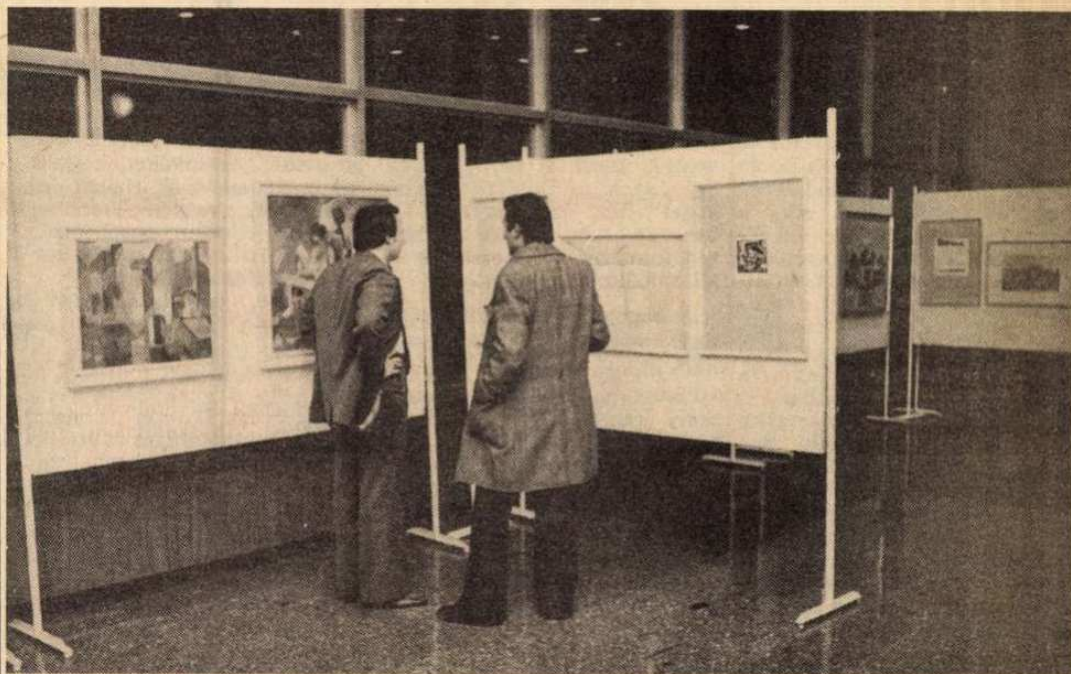
öt órára megtelt postás nyugdíjasokkal. Nagy öröm volt, hogy újból találkozhattak a rég nem látott volt munkatársak. Az összejövetelen részt vettek szakszervezetünk illetékes vezetőin kívül a párt, a KISZ és a szakma képviselői is.

Üdvözlések, műsor és vendéglátás közben a nyugdíjasok nemcsak beszélgettek, szórakoztak, hanem véleményüket is cserélték, javaslatokat adtak a klub működésével kapcsolatosan, s az ügyek vitelével nyugdíjastársukat, Csáky Bélánét bízták meg.

Jó hangulatban ért véget a találkozó, s a nyugdíjasok este uttál nemcsak egy kellemes emlékével térhettek haza, hanem azzal a tudattal is, hogy időről időre szervezetteren összejöhetnek, hogy szórakozva, művelődve töltsenek el együtt néhány órát.

— horváth —

POSTÁSOK HETE DEBRECENBEN

A postás képzőművészek vándorkiállítás

Szép hét volt. Először, még hozzá az ősi városban rendezték meg a postások hetét.

Debrecen több címmel, ranggal büszkélkedhet. Két alkalommal volt az ország fővárosa. Először a szabadságharc idején, aztán 1944-ben. Onnan indult az új élet. Most pedig szívesen látta vendégül a postásokat, meg az ő kedves vendégeiket.

Program bőven volt. Ha összegzésként röviden meg kéne írni, akkor azt mondhatjuk: hat nap, 25 program, 15 ezer látogató. Erre eddig még nem volt példa. Dr. Gyarmati Kálmán, a debreceni Kölcsey Művelődési Központ állami díjas igazgatója azt mondta:

— Nem remélttem ilyen látogatottságot. Az bizonyos, hogy a fiatalok különösen nagy szeretettel kerestek meg bennünket. Egyszerűen érdekelték a technika. Minden, ami a postásokkal kapcsolatos. Aztán nagyon szívesen hallgatták a meghívottak a Postás Szimfonikus Zenekart. Igaz, hogy most csak egy kamaraegyüttes jött el hozzánk. Azt szeretnénk, ha a teljes zenekar is megtisztelné bennünket. Nagyon nagy szeretettel várunk őket.

Debrecen sokat gazdagodott a postás héttel. Akik ott jártak, sok új ismeretet szerezhettek. Ízelítőül hadd pergessük vissza az eseményeket. A postás hét jelszava ez volt: Azonos hullámhosszon. Nos, ez a jelszó nem maradt válasz nélkül. Az a tizenötezer látogató, vendég jól érezhette, érzékelhette: a Magyar Posta tiszta szívvel fogadja ügyfeleit. Százaz szó ez az ügylél. Úgy fogadták őket valóban, mint akik mindig együtt vannak. Hiszen minden magyar állampolgár valami módon nap mint nap találkozik a postával. E sorok írója is több év után telefonon kapott. Hivatalos nyelven szólva: távbeszélő-állomást. Erről is, mármint a tele-

font igénylők részéről is, számos kérdés hangzott el a postahét egyik rendezvényén, a fórumon. Hatásosan, remekül szervezték ezt a fórumot. Dr. Szilágyi Gábor országgyűlési képviselő, a postaigazgatóság vezetője válaszolt a kérdésekre. Ő is, meg a munkatársai is.

Milyenek voltak ezek a kérdések? Úgyiszlóval mindenről szó esett. Villantsunk fel néhány apróságot! Apróságok? Na nem, hiszen a posta ügyfeleinek minden dolog igen lényeges. Például: Mi a helyzet akkor, ha valaki ikertelefont kér? Mi a díja? És mikor túlmenően az ikertelefon kedves gazdája? Aztán: Miért nem veheti át a kedves férj vagy a nej a nagyobb összegű nyugdíjat? Sokan érdeklődtek a hírlapterjesztésről. Miért nem viszik, úgymond, házhoz a kedvelt újságot? Miért kell lemenni a postaházhoz? Erre és megfogható is volt, amikor az egyik kedves kérdező arról beszélt, milyen megbízható a honi posta, és mennyire kellemetlen, amikor az egyik szomszédos országba, bizony, jó néhány hetes késedelemmel érkezik meg a küldemény.

A rendezvénysorozat osztatlan elismerést aratott. Tetszett dr. Szilágyi Gábor sajtótájékoztatója. Szép volt a megnyitó. Több százan tekintették meg a debreceni Bethlen utcában megnyitott Delizsánsz postamúzeumot. Ahogy Szabó Imre, nyugdíjas tüzelő őrnagy mondta:

— Tudom, igen nehéz, nagy munka volt ennek a múzeumnak összehozni az alapjait. Ezért is becsülöm a postásokat.

Nagy Imréné a szomszéd megyéből, Mátészalkáról érkezett:

— Gyönyörű ez a múzeum — mondta. — Azt kívánom, továbbra is gazdagodjon.

Szivós István, Szolnokról jött el, hogy meglátogassa a múzeumot:

— Olyan dolgokkal találkozunk itt — mondta —, amiket sehol másutt az országban nem láthatunk.

Gazdaságosan, jól szolgáltatni címmel rendezték meg a szocialistabrigád-vezetők tanácskozását. A célnak megfelelően a szocialistabrigád-mozgalom gazdasági, politikai, ne-

velő szerepének elmélyítését, az időszerű feladatok megbeszélését tartották a legfontosabbnak. Erre volt a 60 éves postaigazgatóságról tartott előadás, amelyet dr. Levenszky József gazdasági igazgatóhelyettes vezetett be. A filmvetítéssel egybekötött előadás nagy tetszést aratott. Ugyancsak a levélfeldolgozásról szóló előadás. Sokan voltak kíváncsiak a postás újítók tanácskozására. A debreceni bélyeggyűjtők tekintélyes része volt ott azon a kiállításon, amelyet Hogyan készül a magyar bélyeg címmel rendeztek. Nagyfogyasztók fórumát is tartottak. Bemutatták az úrtávkozlés fejlődését.

Nagy közönsége volt az Emberek vagyunk címmel megrendezett vidám műsornak. A nyíregyházi Krúdy Gyula postás ifjúsági klub tagjai nagyon szellemesen, ötletesen pécézték ki saját hibáikat. Hát csakugyan — emberek vagyunk. Nálunk, a postánál is előfordulhatnak hibák. Az a jó, hogy ezeket ismerjük, meg aztán az is jó, hogy azért ezeket a hibákat ki is tudjuk javítani.

Ez a hét igazolta: sokan érdeklődnek a posta munkája iránt.

Harangozó István, a postások területi szakszervezeti bizottságának titkára elmondta:

— Soha hasonló rendezvényünk nem volt még eddig. Munkatársaink — főként Kozmepel Zsuzsa — sokat tettek a rendezvénysorozat sikeréért. A szakszervezet megfizető kötelessége volt, hogy közreműködjön a postás héten.

Beszámolhatnánk még számos eseményről. Ahogy dr. Postás Sándor, az MSZMP Debrecen városi bizottságának első titkára mondta:

— Eddig is becsültük a postások ténykedését. Jól tudjuk, áldozatos munkával tesznek eleget feladataiknak. Ez a hét igazán hozzásegített ahhoz, hogy még jobban becsüljük őket.

Dr. Szilágyi Gábor értékelő, elemző szavaiban arról szólt: — Most még jobban megismerhettük kedves ügyfeleink, megrendelőink, előfizelőink gondjait, bajait. Azon leszünk, hogy munkánkra még kevesebb panaszuk legyen. Hiszen ezért dolgozunk.

Igy igaz.

Sütő Gyula

Acélváros titka

Manapság, a modern filmek korában is hódít a hagyományos mozi. Vagyis az olyan produkció, amelyben — a fordulatok forgatókönyv-jóvoltából — a cselekményvezetés az első perctől az utolsóig lekötö a nézőt, s közben nincsenek üresjáratok, tetszetős, gyakran öncélú „művészi” megoldások. A lényeg: a történet.

Nos, Jules Verne — vagy ahogy nálunk elkeresztelték a kitűnő francia regényíró: Verne Gyula — könyvei ennek a követelménynek eleget tesznek. Mintha szinte valamennyit egyenesen film számára készített volna.

Amikor aztán ez a egyszerű találmány, a mozgóké-

megszűnt vásári látványosság lenni, s már nemcsak a regényötletet vették át (mint a kezdet kezdetén), tüstént műveihez nyúltak, bár a sci-fi akkoriban még nem volt divat. Sorra kerültek így felvívógép elé a közismert törtétiak. S bár azóta jó néhány évtized eltelt, népszerűsége mit sem csökkent. Ha valamelyik rendező kasszasikeret öhaj, a gazdag képzeltvilágú francia író választja a forgatókönyvíróit. Művészetére talán az a legjellemzőbb, hogy rajongói nemcsak a tizenévesek, hanem a felnőttek köréből is toborzódnak.

S bár művein túlhaladt az idő — legalábbis abban az

értelemben, hogy amiről ő még csak képzelődött, az századunkban sorra megvalósult —, időszerte sok tekintetben ma is élő, eleven. Regényeiben újra meg újra felbukkannak például egy olyan találmány, amelyet korunkban az atomenergiával azonosíthatunk. Illetve azzal az erővel, amelynek egyedüli birtoklója a világ urává tehet egy embert vagy embercsoportot.

A drámai összetűzőkésnek ez a magya felbukkannak például A bégum ötszázmilliója című Verne-regényben is, amelynek alapján Ludvik Ráza csehszlovák filmrendező új filmje készült. A történet szerint Garmond mérnök találmánya rossz kezekbe kerülve Acélváros embertelen tervének legfőbb eszköze lesz, és ez egyben a szomszédos békés Fortuna város szörnyű végét is jelentené. Hogy mekkora a veszély s pontosan miben áll a fenyegetés, ezt szeretné felderíteni Sarasin doktor, az izgalmas film-história hőse.

A forgatókönyv a doktor vejének, Marcel Zodiának izgalmas vállalkozását követi nyomon, és — az ifjabb nézőkre való tekintettel — egy gyermekhőst is fontos szereplővé avat, a történet elején az üldözők golyójától halálosan megsebesült Garmond mérnök Viktor nevű fiának személyében.

Ludvik Ráza, a rendező, jól bonyolítja a cselekményt, és igyekszik kellemes szórakozást nyújtani. Ez a karácsony előtti hetekben szülőknak és gyerekeknek közös moziórgramként igazán nem megveendő. Bátran ajánlhatjuk tehát mindkét nemzedéknek.

Az Acélváros titka színes eljárással készült, és magyarul beszélő változatban élvezhető.

Abel Péter

Új külsővel, nagyobb terjedelemben, gazdagabb tartalommal jelenik meg 1981. január 1-től a szakszervezeti mozgalom központi lapja, a

NÉPSZAVA

Új, az eddiginél tetszetősebb külsőt ad a lapnak, hogy január 1-től a megszokottól eltérő módon, összetett technológiával készül az újság. E korszerű eljárás révén élesebb, tisztább a nyomás, lehetőség nyílik színes keretek, címek alkalmazására.

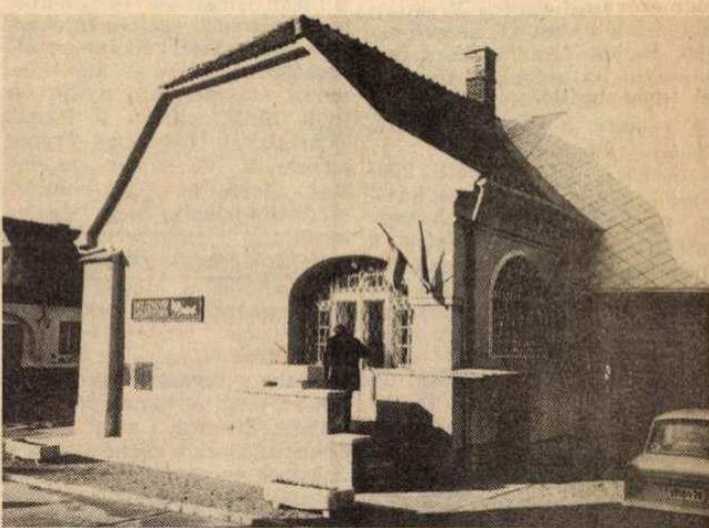
Kedden és szerdán az eddigi 8 oldal helyett 12 oldalon, ezentúl tehát hétköznap midig 12, vasárnap pedig 16 oldalon jelenik meg a Népszava. A nagyobb terjedelemből teszi, hogy több olyan téma kerüljön a lap hasábjaira, amely érdekli az olvasókat, foglalkoztatja a közvéleményt. Több hely jut a hazai és a nemzetközi szakszervezeti mozgalom tevékenységének bemutatására, a világpolitika eseményeinek közlésére, sőt a kulturális élet újdonságainak és a sportérdekességeinek az ismertetésére is.

Az új külsejű Népszava megőrzi mindazokat az állandó rovatokat, rendszeres összeállításokat, amelyeket megszoktak és megszerettek az olvasók. Kedden közli a lap a szerkesztőséghez küldött levelekből összeállított népszerű Postaláda oldalt, szerdán a fővárosi heti moziműsört, csütörtökön a fiataloknak szóló összeállítást, pénteken a Tudomány, technika, társadalom címmel megjelenő, sok érdekességet tartalmazó oldalt, szombat pedig a közkezdelt Család, otthon rovat írásait. Vasárnap a legidősebb politikai, társadalmi és gazdasági kérdéseket tárgyaló cikkeken, riportokon kívül, 3 oldalas irodalmi és kulturális összeállítás teszi változatossá a lapot.

Horváth Ferenc

Amikor még februárban két vendég szereplését. A műsort vezető dr. Katona Béla megkapta a válaszevelet, hogy az ünnepi könyvhét alkalmából a megyében járva elfogadják Galgóczi Erzsébet íróval együtt a Nyíregyházi Postás Művelődési Ház meghívását, a jó hír igen nagy örömet váltott ki a ház látogatóiból. Ahhoz, hogy közönségünk ezen az író-olvasó, egyben művész-közönség találkozón megfelelően képviselje a nyíregyházi postásokat, még februárban felkértük irodalmi körünk neves irodalomtörténész vezetőjét, dr. Katona Béla főiskolai docent, hogy a kor programjától eltérően a hozzánk látogató két nagy egyéniség munkásságával ismertessen meg minket behatóbban. Ez így is történt.

Zsúfolásig telt ház várta a

Delizsánszkiállító-terem

